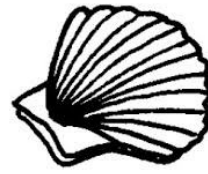

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. XI. szám 2021. november

Amit átvihetünk

Reggel a rádió bement, hogy a Vadászati Világkiállítás utolsó napja virradt ránk. - És folytatódnak a filmvetítések is a délutáni műsorfollyamban - adta hírül a szerkezet. Több se kellett, lázasan böngészni kezdtem a világhálón. Megtalálom-e „A bereki embert”? Igen! 17.30 a kezdési idő. Osztottam, szoroztam, ekkor kell indulnom és itt fogok parkolni, ha bizton oda akarok érní. Valósággal be voltam sózva egész délelőtt.

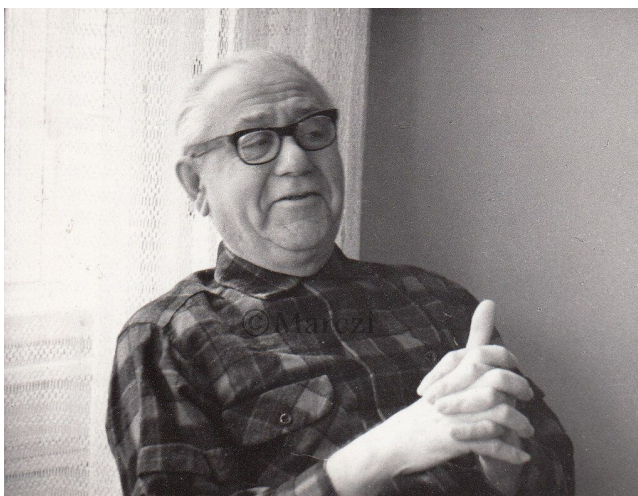
Akkor nyugodtam meg kissé, amikor már az autó volánjánál ültem. Képek villantak elém a múltból: a kápolnába suttyomban becsempészett Fekete kötetek, a Dombóvár-i és Kis-Balaton-i emlékházak, a göllei újratemetés, az egyházi értesítőkben megjelentetett elbeszélések, olvasóköri könyvek... A sok-sok kedves

olvasmányélmény egy olyan milióból, ahol a szép: szép, a rút: rút, becsülete van a szónak, s ahol az ember része egy nagyobb összefüggésnek, az Isten által teremtett világnak. Ennek a világnak a harmóniája érinti meg az olvasót, s kelti föl benne a vágyat, hogy az önzés folytán jócskán összegubancolódott élete a *Rendbe* visszataláljon.

Az alkotás teljességgel elbűvölt. A dokumentum- és játékfilm elemeit ötvöző egész estés mű számtalan ismerettel gazdagított. Fény vetült a hitvalló író kommunizmus alatti kálváriájára: a súlyos testi bántalmazásra, a rendszer-ellenesség

miatti „agyonhallgatásra”. A szerény, visszahúzódo Fekete István műveiben engedett bepillantást lelkébe, s fogadta barátságába népes olvasótáborát. Ahogy a film egyik megszólalója jellemezte: *nem az eszével, hanem a szívével írt.*

Még most is megrendít, amit Valló László *Emlékké válok magam is* című életrajzi kötetében olvastam Somogyunk büszkeségéről. Korábbi sírhelyénél, a Farkasréti temetőben, a virágok és mé-

csesek között többért hajtogatott papírcetlit találtak. A cédulán ákombákom betűkkel a következő állt: „Én tudom, hogy Pista bácsi azért halt meg, mert kiírta a szívéből azt a sok szeretetet, ami benne volt. De számomra nem halt meg mégsem, mert ez a szeretet ott van a Vukban, Bogácsban, Kelében, Csíben, Lutraban, s valahányszor eze-

ket olvasom, olyan, mintha most is élne, itt lenne közöttünk.”

A mi hitünk szerint az élet Ura számadásra szólít majd valamennyiünket. S azon a nagy vámvizsgálaton, aminek elébe nézünk, bizony csak annyit vihetünk át, amennyit szeretünk. Kedves íróm számára vajon kellett-e hathatósabb *ajánlólevél*, mint kis olvasójának őszinte sorai?

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

ILLÉS SÁNDOR

LEPKESZÁR- NYON

Szeretem és csodálom a lepkéket. Csapongó, könnyed röptük el-elnézem. Sodorja őket a tavaszi szél, mint távoli vitorlákat a tengerek. Cél nélkül kavarognak, virágok szirmain hemperegnek, szinte részegen, mint valamikor a görög istenek, ha nektárt ittak az Olümposz hegyén. Aztán halottan hullanak. Meddig tart egy lepke élete? – tűnődöm.

Eddig sosem foglalkoztam ezzel. Sőt gyermekkoromban néha siettettem halálukat, üztem, kergettem őket. És a szebb példányokat felfűztem egy hosszú cérnaszálra. Néha még ma is kísért a szörnyű kép, ahogy vergődnek, egyre erőtlenebbül.

Azt mondják, hogy csak percnyi élet az övék, van, amelyikük egy napig él, van, amelyikük még addig se. Mégis megszületnek, felröppennek, örömet visznek a szárnyukon, megrészegetve keringenek.

Mostanában, hogy betegségem a kertre nyíló terasz karosszékéhez köt, sokat gyönyörködöm a színes pillangók röptében, újra és újra azon tűnődve, mi örömük lehet rövidre szabott életükben? Aztán rájövök, hogy az élet szépségét, örömét nem is az élet hosszúsága adja. Hogy tulajdonképpen a pillanatnak élünk mi emberek is. És ezeket a pillanatokat rakosgatjuk aztán össze, s kötjük csokorba, mint a réten talált virágokat. Van, aki színesebb csokrot tud belőlük kötni, van, aki halványabbat.

A csokor idővel elszárad, de az illata megmarad bennünk, és emlékként visszajár hozzánk, akár az éjféli kísértet. Öreg korában az ember tulajdonképpen ismét végigéli az életet az emlékezés ritka szövésű fátylába burkolva.

A lehullott lepkék lárváit takarításakor a háziasszony lapátra söpri, és szemébe dobja. Ugyanez történik velünk is tulajdonképpen, lapátra tesz bennünket a Nagy Takarítónő. Ki mennyit élt? Rövid idő alatt is sokat lehet élni. Gyakran egy villanása is sok az életnek, hogy érezzük édes ízét, de van, amikor a hosszú élet sem ad semmi örömet. Csak a keserűség gyűlik az emberben. Elfolyt a lé-

tünk, mint nyitott tenyérből a homok.

Petőfi egyik legszebb verse az emlékezés tovaröppenő hattyújáról szól, a költő arra kéri a madarat, hogy lassan szálljon, és tovább énekeljen. Az emlékek hattyúja minden ember szívében megszólal egyszer, hogy visszahozzon egy-egy feledhetetlen pillanatot az életből.

Sokszor csak egy költemény foszlányát. És eltűnődünk ilyenkor, milyen volt a kedves szökecsége vagy Kosztolányi verse nyomán a képzel Ilona?

Amikor Firenzében jártam, nem Savonarolára voltam kíváncsi,

akit megégettek eretneksége miatt, hanem az Arnon átívelő aranyhíd korlátjának dőlve a vízparti sétányt figyeltem, hátha feltűnik egyszer a libbenő lányok között Beatrice, Dante szerelme, miközben a költő a poklokat járja. Olykor önmagamtól kérdem: Mit hoztam magammal az ifjúkorból? Az életbe markoló kezemből is csak a kifolyt homok visszamaradt csillámai ragyognak fel egy-egy villanásra. A szépség, ami nyomot hagyott. Az öröm.

Ha behunyom a szemem, és képzeletben hazaszaladok a falumba, nem csak anyám hangját halom, amint értem kiált: „Kisfiam!” Látom a gangot is, ahol nagyapa üldögél a bágyadt napfényben, látom a kertét az almafákkal. És felrémlik egy kép, Konyovics Milán bácskai festő képe: magányos fa egy korhadt kerítés mel-

lett. Akácfa. Bácska. Nem tudok ettől a képtől szabadulni, a fa már-már kiszáradt, de azért kivirágzott egy ága, méhek járnak oda találkozni. Nekem ez a fa a magyar kisebbséget jelképezi. A magyarság erejét, akarátát.

Arra is emlékszem, milyen sós volt a könnyem egyszer, amikor sírva fakadtam ifjúkoromban. Szerelmes voltam. Nem volt, aki letörölje. És az első csók, a feledhetetlen, az édes, a keserű, a szívet dobogtató, reménységgel kecsegtető. Aztán mindez egyszer csak távoli tükör villanása marad bennünk, fényjel az örök éjszakában. Lehet, hogy valaki eltévedt, és most segítséget kér? Nincs segítség.

Összébb húzom a takarót a térdemen, mert fázom. És megértem a pillangók örömét. Az élet meg-megújuló öröme ez. Ha véget ér, lepkeszárnyon minket is elröpít. De addig érdemes minden kis örömet összegyűjteni, csokorba kötni...

Szemek – Halottak Napja után...

A padlóból úgy lesett ki a nyest, a menyét és a róka, hogy semmiképp sem lehetett elkerülni tekintetüket. Nem fenyegetőztek, csak rendületlenül figyeltek. Vagy inkább ügyeltek, erősítve azt a kényszerképzetet, ami láttukra elfogta az embert: ezek rám pályáznak. Ha jobban megnéztem őket, láthattam, hogy a túl félről, a padlólakk-réteg másik oldaláról, ahol az ő tömör erdő-otthonuk kezdődik, onnan meresztik mozdulatlan szemüket. Semmi pislantás. Sőt, semmi test, csak a szempárok sora!

Holtak volnának?

Aligha, mert tekintetük csupa érdeklődés, sőt, odaadás! Ugyanis oly nyíltan bámulnak, mintha fölajánlanák: nézzél te is engem ugyanígy, ne félj, nem fogsz belepotyítani a szemembe! Mi több, az erdőbe, de még a semmibe se!

Az ablakom elé hajló diófán, meszelőnyélnyi távolságban, függ egy fölhasadt dióburok. Még teljesen zöld, csak a repedés mentén barnás, mert zöldje átszöve sötét száalcskákkal, melyek az egész alkotmányt összefogták. Minden nap tovább repedt, már kézzé nyílt, mind széjjelebb, a dió egyre kijjebb került belőle, napról napra távolodott a héjak, vagyis a tömpe ujjak csonka maradékainak hatókörétől. A kissé homályos kettős ablaküvegen keresztül lehetetlen volt fölfedezni, hogy mi tartja? Csak az emlék, hogy ő ott született, ott nőtt és keményedett egészen mostanáig, amíg ide nem jutott, ide, ahol a költő szavával már „a semmiben hajóz”, mégis kitar, noha enyhe szellő lengedez. Rángatja és lökdösi. Egyelőre gyöngédén, mintha dajkának küldték volna az öreg diófához.

Ám a diószem már napok óta kitar, miközben a burkából hozott nedvesség teljesen leszáradt róla.

A rókák, nyestek és menyétek nem látják, mivel ők a szoba egyik átlójára állított íróasztal túloldalán állomásoznak. Más kérdés, hogy tudnak-e róla? Még másabb, hogy akadály-e szemüknek némi fa, vagy éppen holmi téglalaf? Az ilyen lények ugyanis nincsenek kiszolgáltatva érzékszerveiknek, azoknak a valamiknek, amiket mi szemnek, fülnek, orrnak és hozzájuk való dimenzióknak meg más effélének hívunk. Ezért, ha kicsit megerőltetik magukat, átlátnak az íróasztalon, a beléje zsúfolt családi iratokon, följegyzéseken, noteszokon, régi naptárokon, más egyéb „nem kér enni” papírokon, tücsöklábakon, melyek ilyen helyeken előszeretettel hemzsegnek. A padlónál sokkalta vénebb íróasztal deszkáiban lappangó nyesteken, menyéteken és rókákon is átlátnak, sőt a medvéken is, mert az íróasztalt nagyon, de nagyon régen, máramarosi tölgyből faragták, márpedig Máramaros köztudottan medve-lakta hely, tanultuk Sebők Zsigmond hajdani író úrtól. A medve pedig megárnyékozza a tölgyfát is...

Tehát az ottani fenyőpadlóknak kell lennie medveszemnek is.

A diófára rikácsolva megérkezett a szajkó, aki tavasszal itt kelt ki a tojásból, és itt érte meg a legénykort, és máris a világ urának érzi magát. Közben adja a szerényet: ő csak szülőotthonára, a diófára tart igényt. Nem csak rikácsolt, rázta is az ágakat, melyeket gondosan végigugrált. Eljutott a diókat tartó ágra, miközben egyre indulatosabban szökdécselt és cserregett. Szónoklatát talán hozzám intézte az ablaküvegen keresztül. Követelte jussát? Ugyan kitől? És miért éppen tőlem, miért éppen most? Tudja tán, hogy kinek-minek, mikor telik ki az ideje?

A burkát már szinte teljesen elhagyott diónak vajon hol s mikor lesz ezután otthona?

Talál, egész biztosan talál magának helyet, mert a szajkók is álmodnak, és az enyémmek talán „álmaiban megjelent, emberi formában a csend.”

Czakó Gábor

Pio atya imája

Maradj velem, Uram, hogy el ne feledjelek. Tudod, hogy milyen könnyen elfordulok tőled.

Maradj velem, Uram, mert gyenge vagyok, szükségem van erődre, hogy annyiszor el ne essek.

Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én életem: nélküled lankad buzgóságom.

Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én világosságom - nélküled sötétségben járok.

Maradj velem, Uram, hogy megmutasd nekem akaratomat.

Maradj velem, Uram, hogy halljam hangodat és kövesslek.

Maradj velem, Uram, mert nagyon akarlak szeretni, és mindig veled akarok lenni.

Maradj velem, Uram, ha azt akarod, hogy hűséges legyek hozzád.

Maradj velem, Jézus, mert bármilyen szegény is a lelkem, azt kívánom: számodra a vigasz helye és a szeretet fészke legyen.

Maradj velem, Jézus, mert már késő van és a nap lenyugvóban: múlik az élet, közeledik a halál és szükséges megkettőzni az erőmet, hogy útközben el ne hagyjon.

Nyugtalanítanak a kísértések, a sötétség, a szomorúság, a keresztek, a szenvedések: mennyire szükségem van Rád a számkivetésnek ezen az éjszakáján.

Maradj velem, Jézus, mert az élet és veszedelmek éjszakájában szükségem van Rád. Add, hogy úgy felismerjelek, mint a tanítványok a kenyértöréskor: az eucharisztikus egyesülés legyen világosság, mely megtart engem; legyen egyetlen boldogsága szívemnek.

Maradj velem, Uram, mert amikor jön a halál, akkor is veled egyesülve akarok lenni, ha nem is a szentáldozás által, legalább a kegyelem, a szeretet által.

Maradj velem Jézus, nem kérem isteni vigasztalásodat, mert nem vagyok rá méltó, de igenis kérem a Te szentséges jelenlétet.

Maradj velem, Uram, Téged kereslek, a Te lelkedet, a Te szeretetedet, a Te irgalmadat, a Te szívvedet, mert szeretlek Téged, és nem kérek más jutalmat, mint a szeretet gyarapodását. Szeresselek Téged egész szívemmel itt a földön, hogy tökéletesebben tovább szerethesselek az örökkévalóságban.

Amen.

Forrás: Internet

„A betörő mennyire erős?” – Elvan a gyerek, ha kérdez

Bizonyára sokan ismerik a viccet, amelyben a kisfiú egyre faggatja az apját: „Milyen busz jár itt, apu?” „Nem tudom.” „Hány évig élnek a krokodilok?” „Nem tudom, Pistike.” „Mennyit keres egy hóhér?” „Nem tudom, kisfiam.” Ekkor a mama rászól a kíváncsi csemetére: „Ne idegesítsd már apádat!” Mire az apa nagyvonalúan legyint: „Hagyd csak, úgy tanul a gyerek, ha kérdez.”

A vicc akkor jó, ha az ember találva érzi magát; a két kisebb fiam – noha nyolc év korkülönbség van köztük – teljesen egyforma abból a szempontból, hogy be nem áll a szájuk, s hol kérdésekkel bombáznak, hol egyszerűen csak magyaráznak megállás nélkül. Amikor az egyikre rászóltunk, hogy ne beszéljen már annyit, félig méltatlankodva, félig hüppögve közölte: „De annyi mondanivalóm van.”

A nagyobbiknak, aki már tizenkettő elmúlt, a földrajz a gyengéje (illetve az erőssége), ezért elsősorban olyan típusú kvízfeladványokkal terheli a családot, mint: melyik nagyobb, Mozambik vagy Szudán? Régebben a hitélet is foglalkoztatta, például „Miért az a neve Jézusnak, hogy dicsértessék?” (Valószínűleg az étkezés előtti ima utolsó sorából szűrte ezt le; „Adjad, Uram, hogy jólessék, Jézus neve dicsértessék.”)

A legkisebbet pedig elsősorban azok a problémák foglalkoztatják, amik az ő életkorából és természetéből adódó hátrányokkal függenek össze. Egyfolytában az izgatja, ki az erősebb. A farkas vagy az ember. Az ember karddal vagy a farkas karommal. A tigris vagy az oroszlán? Apa vagy a farkas? Apa karddal vagy a farkas? Apa vagy a betörő? A betörő mennyire erős?

Egy időben napokig másról sem beszélt, csak a betörőről. A végén már, hogy szinte hisztérikus félelmét tompítsuk, közöltük vele, hogy betörő nincs. Legalább annyira nem valószínű, mint a sárkány vagy a boszorkány. Amikor végre kezdett ebben megnyugodni, egyik éjszaka betörték hozzáink. Sajnos – vagy szerencsére? – nem voltunk otthon, így nem derülhetett ki, hogy a betörő az erősebb vagy apa, de többé azt a taktikát már nem tudtuk alkalmazni, miszerint félelme tárgya egyáltalán nem létezik. Azóta abban sem lehet biztos, vajon sárkány vagy óriás nincs-e igazából.

Mindenesetre a rendőrség inkább a mi véleményünket (márpedig betörők nincsenek) osztotta, nem pedig Zsombi félelmeit, mert aránylag gyorsan lemondtak róla, hogy megtalálják a tetteseket. (Azt nem írom, hogy a keresésről mondtak le, mert abba bele sem fogtak.)

Úgyhogy azóta engem is foglalkoztat egy kérdés, bár nem terhelem vele a gyerekeimet, csak úgy magam elé dünnyögöm néha:

– Voltaképpen miért is vannak a rendőrök?

Erre azonban tudom is a választ:

– Mert a farkas vagy az óriás nem tud traffipaxozni.

Őszi kertben

Őszi kertben

Őszi lombok zúgdognak.

Őszi kedvem

Sóhajai, furcsa felhők,

Őszi égen úszdognak.

Mondd, Uram, mit akarsz tőlem?

Sárga bundás sebes mokus

Fölszalad a görcsös ágon.

Merre szaladt el az én világom?

Úgy elment, itt se volt a nyár,

Hogy reszket a lomb közt a napsugár!

Mézes, napos, egynapos ős.

Mit zöröml a tél, amit megelőz?

Uram, mit tartogatsz?

Verik a diófát, zörög a dió.

Egy kérdés zörög a számon:

Van-e még, van-e még, gyümölcs a fámon,

Ajkakat édesíteni jó?

Zizzen a sárga levél:

Jelenti magát a tél.

Mondjátok, mondjátok, rőt levelek,

Van-e még bennem egy gyújtatnyi meleg,

Egy lábasnyi levest megfőzni tűzennél?

- Uram, ha üzennél!

Mire tartogatsz?

(1945. október)

Sík Sándor

Ungváry Zsolt
(Átvétel a Képmás Magazintól)

9 (nem spirituális) készség, amit a szentmisén megtanulnak a gyerekek és ami felkészíti őket az iskolára

Természetesen nem kérdés, hogy a lelki előnyök messze felülmúlják azokat a gyakorlati hasznokat, amelyeket a gyermekek akkor kapnak, amikor elmennek a szentmisére. Az sem kérdés, hogy azért megyünk misére, hogy a mi Urunkkal legyünk és őt imádjuk.

Ma néhány olyan gyakorlati készségre, tanácsra fogok összpontosítani, amit a gyermekek akkor tanulnak meg, amikor részt vesznek a szentmisén. Az óvónők gyakran kiosztanak egy listát azokról a dolgokról, melyeket a gyerekeknek már tudniuk kell, mielőtt iskolába mennek. Az a képesség, hogy valaki figyelni tudjon az utasításokra és tudjon néhány percig mozdulatlanul ülni, gyakran a lista elején található. A szentmise csodálatos környezetet nyújt egyik-másik fontos készség elsajátításához és a gyakorlatba való átültetéséhez.

Jól tudom, nem könnyű gyermekeket, különösen kisgyermeket elvinni misére, de Isten annyi kegyelmet és annyi áldást ad számunkra a vasárnapi kötelezettségünk teljesítésében, hogy vétek lenne családjainkat megfosztani ettől. Ne feledje, megéri a harcot, hogy a szentmisén ott legyen.

“A boldog család megőrzése mind a szülőktől, mind a gyerekektől nagyon sokat igényel. A család minden tagja különös módon a többiek szolgálója lesz.”

Szent II. János Pál

9 készség, amit a szentmisén megtanulnak a gyerekek és ami felkészíti őket az iskolára

1. A gyerekek megtanulják, hogyan kell néhány percnél akár tovább is nyugodtan ülni.
2. A gyerekek megtanulják, milyen fontos, hogy csendben legyenek, amikor valaki más beszél, és azt is, hogyan kell aktívan figyelni az utasításokra.
3. A gyerekek megtanulják követni az utasításokat ülve, állva és térdelve is.
4. A gyerekek megtanulják, milyen szép a zene, és a mise folyamán sokféle hangszerrel és hangzással is találkozhatnak.
5. A gyerekek megtanulják megjegyezni a szavakat, az imákat és az énekeket, amely képesség az olvasásban segíti majd őket.
6. A gyerekek megtanulják, hogyan kell köszönteni valakit, és a békeadás közben megtanulnak kezet fogni egymással.
7. A gyerekek megtanulják, hogyan tartsák tiszteltben a tekintélyt, ahogyan a szülő példát mutat a pap iránti tiszteltével.

8. A gyerekek megtanulják annak a fontosságát, hogy egy olyan közösséghez tartoznak, amely segíti, támogatja őket és ahol közösek az értékeik.

9. A gyerekek megtanulják mennyire fontos a telefonok, videójátékok és mindenféle technikai kiegészítők kikapcsolása, félretévése azért, hogy valós tevékenységekre irányuljon figyelmük.

“Nagy dolgokra vágyakozol? Kezdd a kis dolgokkal.”

Szent Ágoston

Írta: **Becky Roach**
Forrás: [Catholic-link](#)

Viszlát vasárnap a gyülekezetben!

„Menjünk el az Úr házába!” (Zsolt 122,1, Károli)

Mi az oka annak, hogy nem jársz gyülekezetbe?

Mielőtt válaszolnál, olvasd el a következőt: Tíz ok, amiért soha nem mosakodsz!

1. Gyerekkoromban kényszerítettek, hogy mosakodjam.
2. Azok az emberek, akik mosakodnak, mind képmutatók: azt hiszik, hogy tisztábbak, mint bárki más.
3. Olyan sok különféle szappan van – egyszerűen nem tudom eldönteni, melyik lenne a legjobb számomra.
4. Régebben mosakodtam, de ráuntam, és felhagytam vele.
5. Csak különleges alkalmakkor mosakodtam, például karácsonykor és húsvétkor.
6. Egyetlen barátom sem mosakodik.
7. Majd elkezdek mosakodni, ha idősebb és piszkosabb leszek.
8. Nincs időm a mosakodásra.
9. A fürdőszoba sohasem elég meleg télen, és sohasem elég hűvös nyáron.

10. A szappangyárosok csak a pénzre utaznak!

Ismerősen hangzik?

A gyülekezetről szólva Pál ezt írja: „...ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok ... Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” (1Kor 12,25.27). Te tagja vagy Krisztus testének, a gyülekezetnek, ezért ott kell lenned! Watchman Nee azt mondja: „Egyedül nem tudom hatékonyan szolgálni az Urat, és Ő nem fog megkímélni semmilyen fájdalomtól, amin keresztül ezt megtaníthatja nekem. Ő véget fog vetni dolgoknak, megengedi, hogy ajtótok bezáruljanak, és hagyja, hogy addig menjek fejfel a falnak, amíg rá nem jövök, hogy szükségem van a test segítségére éppen úgy, mint az Úr segítségére.” Elhangzanak olyan igazságok Isten házában, amelyeket máshol nem fogsz hallani. Ott lelki családra találsz, amelyhez tartozhatsz, hitre, amely szerint élhetsz, és olyan célt, amely oda vonzza a tekintetedet, ahová összpontosítanod kell: Krisztusra!

Tehát viszlát vasárnap a gyülekezetben!

Bob Gass

(Mai Ige, 2009)

A hit a legnagyobb kaland

Ha az ember nem annak hisz, akinek érdemes, ha nem Istenben hisz, akkor hiszékennyé válik, és attól kezdve bármilyen ostobaságot el lehet hitetni vele. – mondta a Demokratának Bolberitz Pál teológus, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem keresztény bölcséleti tanszékének vezetője, aki nemrég ünnepelte hetvenedik születésnapját.

(Épp 10 éve jelent meg ez a cikk. Arra gondoltunk, a téma ma is időszerű, csöppet sem veszített jelentőségéből. A közléssel néhai Bolberitz Pál professzor úrra is emlékezünk. R.I.P. A szerk.)

– Ha a hitet úgy tekintjük, mint az Isten és az ember viszonyát, akkor ebben a viszonyban az ön felfogása szerint, vagy inkább úgy kérdezem, hogy szíve szerint hogyan tud az egyház úgy részt venni, hogy az embernek ez a segítség a legtermészetesebb legyen?

– Kezdjük talán azzal, hogy megnézzük közelebbről ezt a viszonyt. A hitnek van egy természetes szintje, és egy természetfölötti szintje. A természetes hit bizalmi kapcsolat. Mégpedig azért, mert csak egy része alapul tapasztalaton és tudáson, mindig van egy olyan része is, amelyik, hogy úgy mondjam, kinnlevőség, amelyik még nem egészen megtapasztalt, még nem egészen ismert. Az ember, akár tetszik neki, akár nem, térben és időben létező lény. Az idő pedig tartamok előre haladó egymásutánisága.

Ami még nem történt meg, arról lehet valamilyen elképzelést kialakítani, de sohasem lehetünk teljesen biztosak benne, hogy megvalósul. Ha valaki megtervez valamit, nem tudhatja biztosan, hogy az pont úgy lesz, de még abban sem lehet teljesen biztos, hogy a holnapit napot megéri. Következésképpen az ember lényegéhez hozzá tartozik, hogy hinnie kell, mert ha már nem hisz, akkor nem tud remélni, és akkor nincs értelme az életének. Általában az öngyilkosság abból fakad, hogy az emberben bizalmi válság alakul ki, főleg saját életével kapcsolatban, és már nem tudja remélni, hogy ami következik, az jó lesz. Ha valaki élni akar, tudomásul kell vennie, hogy időben létező lény, és a hit a lényegéhez tartozik. Egyszerűbben mondhatnám, hogy hit nélkül nem lehet élni. A mai világban már ezzel a természetes hittel is gond van, mert ahol nincsen a természetfölöttiséggel megalapozott úgynevezett vallásos hit – most a kereszténységről beszélek –, ott a természetes hit is meggyengül. Ugyanis a kettő segíti egymást. Egy olyan elemeire bomlott társadalomban, amelyben az emberek egymás iránti viszonyát az alapvető bizalmatlanság jellemzi, a természetes hit is megsebződik. Ha valaki nem tud hinni az emberekben, akiket lát, hogy tudna hinni az Istenben, akit nem lát?

– Nem lenne pontosabb, ha itt a bizalom szót használnánk?

– Beszéltem is a bizalomról. A hit a bizalomnak egyfajta megnyilvánulása. Ha valaki hisz valakiben vagy valamiben, abban először is bízni kell. Előfordulhat az életben, hogy valakit sok csalódás ér. Például hitt egy tudományban, és kiderül, hogy sok tétele téves, vagy újra kell gondolni. De személyes kapcsolatban is előjöhethet ilyesmi, ha csalódunk valakiben, akkor a következő alkalommal már nem fogunk megbízni benne. A vallásos hit erősíti a természetes hitet, mert az akkor is fennmarad, amikor az ember egyébként csalódik. A természetfölötti hit reményt ad, hogy hátha megjavul a sorsom, hátha tudok még vele mit kezdeni.

– Lehet, hogy a reménytelenség sokszor csak abból fakad, hogy az ember nem tudja kitálni, hogy az Istennek mi a célja azzal, amit átél?

– Ezzel már átlépett a vallásos hit területére, egy magasabb szintre, ami a tapasztalás fölött áll. A vallásos hit a természetes hitre épül rá. Lényege az isteni tekintély, ugyanis a hit mindig személyek közötti kapcsolat. Hihetek én az apámban is, az könnyű, mert őt láttam, vagy szavahihető személyek beszéltek róla, mondjuk az anyám, aki nekem nem hazudik. De a keresztényeknek van egy kis nehézség, hogy az Isten láthatatlan, és csak közvetítések útján mondja el nekem, amit közölni akar, és azt várja, hogy azt a közlést fogadjam el igaznak, a tapasztalat majd úgyis igazolni fogja. De még ezzel sem lenne különösebb nehézség, ha azt az Istent én jónak, vagy legalábbis nekem való Istennek gondolom el. Az igazi nehézséget a tartalom okozza. Például Máté evangéliumában olvassuk a Hegyi beszédben, hogy boldogok a lelki szegények. Lukács evangéliumában ez úgy van megfogalmazva, hogy boldogok vagytok ti, akik szegények vagytok, mert tiétek az Isten országa. És akkor most folytassam a nyolc boldogsággal, hogy boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást találnak, meg hogy boldogok az irgalmasok, mert nekik irgalmaznak? Nem sorolom tovább. Egymás után sorakoznak az elsőre érthetetlen kijelentések, vagy, ahogy mi katolikusok mondjuk, ki nyilatkoztatások. Ha azt mondják nekem, hogy boldog vagyok, mert szegény vagyok, azt nehéz elhinni. Első hallásra ezek a mondatok örültségnek tűnnek. Mégis hiszek, mert a keresztény tanítás szerint az Isten Fia emberré lett, és az isteni tekintély jóval nagyobb súlyú, mint az én emberi tapasztalatom, vagy kár az egész emberiség tapasztalata, tudása. De a természetfeletti hit nem pusztán egy rideg ismeret elfogadása igaznak, hanem motívuma egy életformának.

– Ezt a mondatot nem értem.

– Megmagyarázom. A hit erkölcsi cselekedetekben nyilvánul meg. Azt is mondhatnám, hogy a hit egy kaland. Biztos, hogy az első lépés sötétbe ugrásnak tűnik. Mondok egy példát magának. Tizenéves koromban – az már elég régen volt – úsztam a Budapesti Kinizsi nevű egyesületben. A Fradit hívták így az ötvenes években, mert ki sem szabadott ejteni ezt a szót nyilvánosan, ötvenhatnak a vívmánya volt, hogy az FTC visszakarta eredeti nevét. Sokat jártunk a Sport uszodába edzésekre, és gyakran néztem a híres műugrókat, ahogy a tíz méter magas toronyból leugranak. Mondom, ezt én is kipróbálom. Fölmentem a toronyba, és lenéztem. Olyan kicsi volt fönről a medence, hogy attól féltem, ha leugrok, mellé esek. Nem mertem ugrani, lejtöttem és néztem újra az ugrókat, nem értem, hogy csinálják, hogy nem esnek mellé. Többször néztem őket, de megmondom őszintén, nem mertem leugrani. Öt méterről ugrottam, de tíz méterről máig sem merek. Ha én mindenáron műugró akartam volna lenni, ha akartam volna, akkor elhittem volna a műugróknak, hogy ha onnan leugrok, egyelőre csak egy talpást, nem kell valami nagy mutatványra gondolni mindjárt az elején, akkor biztosan bele fogok esni a medencébe. Ez nagyon fontos dolog.

A természetfölötti hitnél az a legfontosabb, hogy akarni kell. Tehát nem úgy van, hogy én úgy születek, hogy hívó típus vagyok, a másik meg hitetlen típus. Mindenki képes a természetfölötti hitre, ha akarja. Nem kétséges, hogy ehhez komoly indíték kell, ez a vallásos nevelés. Tehát jó példát látni a szülőktől, egy jó pappal megismerkedni, aki vonzóvá teszi a hit tartalmát, és bemutatja a hit szerinti életet saját példáján, hogy az nem boldogtalanná teszi az embert, hanem boldoggá. Az ilyen tapasztalatok mind segíthetik az embert, főleg gyerekkorban. Felnőttként is sokat segíthetnek az emberi kapcsolatokat, de akkor már elsősorban az életkörülmények, vagy élettapasztalatok számítanak. Tehát az első, és legfontosabb, hogy vízbe ugrás előtt vállalni a kockázatot, hogy amíg esek, és sem az égen, sem a földön nem vagyok, és nem tudhatom biztosan, mi lesz velem, – bíznom kell.

– Mi lesz az emberrel hit nélkül?

– Hit nélkül nem lehet élni. Az Isten azzal bünteti a hitetleneket, hogy hiszékennyé teszi őket. Figyelje meg, hogy a hitetlen ember is hisz valamiben, sőt hajlamos bármit elhinni, elég, ha egy szép tévébemondó nő mondja neki a televízióban. Az ember történelmi lény, időbeli lény, ezért van szüksége a hitre, nem tud hit nélkül élni. Ha nem annak hisz, akinek érdemes, ha nem az Istenben hisz, akkor hiszékennyé válik, és attól kezdve bármilyen ostobaságot el lehet hitetni vele.

2011. október 26. Demokrata

A Győri Könnyező Szűzanya közelében

Rég volt már, hogy utolsó beszámolót, vagy cikket írtam a lengyeltóti egyházközségi testvéreknek. Itt van a megfelelő alkalom, bő egy hónappal a beköltözésem után.

Szeptember 2-án léptem át a Brenner János Hittudományi Főiskola küszöbét, mint bentlakó kispap. Nagyon sok élmény ért azóta, ezekről szeretnék egy kis tájékoztatást írni.

Kezdeném a külsőségekkel, mert ahogy egy embert meglátunk, nála is először a külsőjét ismerjük meg, és csak azután hatolunk mélyebbre a személyiségében. A győri szeminárium egy tavaly felújított, modern épület. A ház nem csak kollégiumként szolgál, hanem az alsóbb szinteken a tantermek is itt vannak. 5 szint van, a felső 2 a kollégium és kápolna szintje, az első emelet a tanulmányi és gazdasági részlegé, ahol az ebédlő is helyet kap. Alsóbb szinteken vannak a tantermek, díszterem és a zenetermek.

Az igazgatóság 3 emberből áll. A rektorból, aki irányítja az egészet, a prefektusból, aki a tanulmányi ügyekért felel és a spirituálisból, aki a lelki fejlődésünket segíti. Mindenkihez fordulhatunk bizalommal és segítőkészen állnak kéréseink teljesítésére.

Napirendünk kötött. Minden reggel a kápolnában kezdünk szentmisével, amit a reggeli követ, majd kezdődik a tanítás. Dél után zsolozsmát imádkozunk, utána ebédlünk és megkezdődik a kimenőidő. Néhányszor ekkor is órák vannak, és utána stúdium, azaz tanulásra fordítandó idő kezdődik. Esténként zsolozsmázunk, vagy rózsafüzérezünk, ami után vacsorázunk. Nagy részt ebből áll a napunk. Szombatokként, ahogy a címben leírtam, szűzanyaköszöntőt imádkozunk a székes-egyházban, ahol mise után a hívek egy része maradni szokott.

Milyen tantárgyaink vannak? Első évben filozófiai tárgyak, tudományos módszertan és idegen nyelvek, amik közül egyik a latin, másik pedig az olasz, vagy az angol, tetszés szerint. Kitölti az időnket az ismerkedés és a tanulás.

Most, hogy sikerült elrémítenem mindenkit ettől az élettől, kezdődjön a feloldás, amit az előbb említett mélyebbre hatással mutatok be. A tanévet a Nemzetközi Eukarisztikus Kongresszussal kezdtük, amelynek programjaira naponta ingáztunk. Hétfőn és pénteken a reggeli zsolozsmán és a szentmisén a mi szemináriumunk szolgált, ami hihetetlen feltöltődés volt.

NEK után jött a nagybetűs főiskolai

év. Belecsöppentünk a programok tömkelegébe és a tantárgyakba. Ekkor volt lehetőségünk jobban megismerkedni és megtanulni a szokásokat.

Nagyon jó érzés itt lenni a többi kispap testvérrrel. A közös programok összekovácsolnak minket. Az első héten Veni Sancte szentmisén vehettek részt a kispapok, levelező tagozatosok és „kántortanoncok”. Majd az országos Ars Sacra hétbe is bekapcsolódtunk: a közeli Szent László Látogatóközpont dolgozói jóvoltából bemutattuk a házat az érdeklődőknek, többnyire a fiataloknak. Reggeli püspökségi bemutatón néhányan énekkel készültünk a résztvevőknek, amit örömmel fogadtak.

A hétvégén Segesden jártunk az évfolyammal, amibe 2 bencés testvér is beletartozik. Igazán nagy szeretettel vártak minket és az egyik előljárónkat, a spirituális atyát. Felemlő élmény volt részt venni a szentmiséken. Vasárnap is ott voltunk és tanúságot tettünk hivatásunk kialakulásáról, ami számomra egy istenközelé élmény volt.

Zárásképp, hogy a belső és külső elkülöníthetlenséget erősítem és a tanúságot levonjam, szeretnék egy nem mindennapi látványosságot elmesélni. Van 10-15 méter az épület kapuja és a fal közt, amin a tábla van, hogy mégis milyen épület ez. Nagyon sokan járnak errefelé fotózkodni, vagy nézelődni, hogy mivégre ez a hatalmas ház. Értetlenkedve néznek, akik nem tudják, akik meg ismerik a helyet, ők furcsa szemmel és legyintve hogy ide nem a normálisak jönnek. Erre az egyik kedves testvérünk ezt mondta az előbb említett Ars Sacra bemutatón a hallgatóknak: “Akik itt

elmennek, sokszor azt hiszik, hogy ide begyöpösödött, életunt akárkik jönnek, akik folyamatosan csak a rózsafüzért imádkozzák”. Részben igazuk van, hisz a napunkat az imádságok határozzák meg órák kezdetén és végén, valamint a programok között. De sok hívő is elfelejti, hogy a hivatás az Úrtól kapott ajándék. Valakit 7 gyerekes családapának szán a jó Isten, akad, akiből villamosmérnök lesz, és van, akiből pap. Ettől nem lesz különbség a személye bárki másétól. Az életforma, amit elfogad, az tér csak el. Ne hagyjuk, hogy ezek a gondolatok gátolják a kedves testvéreket abban, hogy gyermekeiket elengedjék papnak, vagy sem. “Adjon az Úr papi hivatásokat, de az én fiam inkább ne legyen az!”

Kérném imádságaikba foglalják bele azokat, akik emiatt töprengenek, vagy még nem mertek igent mondani a hívásra!

Szantner Tamás
I. éves papnövendék, Győr

Mit rejt a kagylóhéj?

Három ember meghal, és felmennek a Menny kapujához. Be is akarnak menni, de egy ember megállítja őket.

– **Ki vagy te? – kérdezi az egyiket.**

– Én egy híres evangélista vagyok, sok könyvet írtam, még televíziós szolgálatom is volt; és általam sok millió ember ismerte meg az Úr Jézust.

– **Na, ez mind szép és jó; de mondd csak, ismered az Úr Jézust?**

– Persze, hogy ismerem, hiszen mint már mondtam, híres evangélista vagyok!

– **Na és te ki vagy? – kérdezi a második embertől.**

– Én híres pásztor vagyok, egész megagyülekezeteket pásztoroltam a Földön, az istentiszteleteinket is sok millió ember nézte a különféle televíziós csatornákon.

– **Na, ez valóban csodálatos! De mondd csak, ismered az Úr Jézust?**

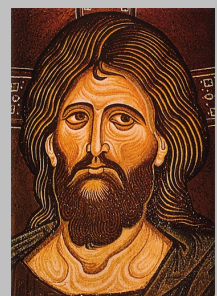
– Persze, hogy ismerem, hiszen híres pásztor vagyok!

– **Na és te ki vagy? – hangzik a kérdés a harmadik ember felé is.**

– Amint azt magad is látod, egyszerű öreg ember vagyok. Az életem gyorsan elmúlt, és ez idő alatt nem is tudtam semmi maradandót alkotni. Nem lettem híres prédikátor, sem gazdag, hanem egy kis házikóban éltem hosszú éveken át. Sokat imádkoztam, és azon igyekeztem, hogy hűséges maradjak az én Istenemhez.

– **Na és ismered az Úr Jézust?**

– Igen Uram, ismerlek téged.

AZÉRT TÚLÉLTÜK! – FACEBOOK NÉLKÜL MARADT A VI-LÁG EGY ESTÉRE

Átlagos hétfő este lett volna, chatelgetésekkel, görgetéssel, böngészéssel, ám több mint öt órán keresztül teljesen leállt a Facebook, a Messenger, az Instagram és a WhatsApp szolgáltatás. Sokunk számára az ilyen helyzetek teszik nyilvánvalóvá, mennyire függünk az online világtól. Rendben van ez így?

„Te mivel töltötted az estéd így, hogy nem volt Facebook?” – a világméretű leállás utáni nap reggelén legalább öt hasonló című cikkel találkoztam. Érdekes belegondolni, mekkora fennakadást okozt az öt óra Facebook- és Instagram-mentesség.

Olyannyira a napi rutinunk részévé vált az online

„valóság”, mintha egy második életünk lenne ott. A barátainkkal való chatelések, a hírfolyam hosszabb-rövidebb ideg tartó görgetése, a Facebookról való tájékozódás mind-mind annyira bekúszott a napjainkba, hogy már kimondottan furcsa és ijesztő lehet ezek nélkül tölteni egy estét. Ami megdöbbentő.

Persze, ezek a platformok nemcsak a kikapcsolódásunkhoz, hanem a munkánkhoz, az alapvető tájékozódásunkhoz is kellhetnek – így eszem ágában sincs elítélni, akinek komoly fennakadást okozott a tegnapi délutáni-esti leállás.

Őszintén szólva én megkönnyebbülést éreztem.

Végre néhány óra, amikor nem „kell” visszairni senkinek azonnal, amikor úgy mond legálisan tarthat egy lélegzetvételi szünetet a világ.

És mi történt ezalatt? Elárulom: semmi. Lehet, hogy sokaknak olyan érzése volt, mintha megállt volna az élet, de valójában ugyanúgy zajlott, mint mindig, annyi kivétellel, hogy most nem tudtuk egyből megírni, mit vacsorázunk, sem kiposztolni egy szelfit, sem végigpörgetni a sztorikat.

A „Te mivel töltötted az estéd?” című cikkekre sokféle hozzászólás érkezett. Van, aki kétségbeesve panaszkodott, hogy hiába várt, nem mentek át az üzenetei Messengeren; van, aki egyből megkereste az alternatív lehetőségeket, mint a Twitter vagy a TikTok, és olyan is akadt, aki elmondása szerint ugyanazt tette, mint bármelyik este: olvasott. De a kedvencem egy férfi hozzászólása volt: „Beszélgettem a feleségemmel. Tök normális csajnak tűnt”. A hozzászólás majdnem ezer lájkot kapott. Szerintem azért, mert ez a fajta humor ráébreszt minket a szomorú valóságra: a Facebookon kívül nagyon is van élet – csak néha megfeledkezünk róla.

De most egy pillanatra képzeljük el, mi lenne, ha az egész internet leállna? Ha nemcsak Facebook nem lenne, hanem YouTube és – most kapszkodjunk meg – Netflix sem? Semmilyen oldal nem töltené be, csak fehérség vagy Error felirat fogadna, bármit írunk be. Gyaniom, eléggé kétségbeesnének. Hirtelen nem is tudnánk, mihez kapjunk. Gyorsan felhívónál valakit? Kivételesen a családoddal vacsoráznál, hogy együtt találjatok ki valamilyen áthidaló megoldást? Na és hány munkahely szűnne meg, ha ez hosszú ideig fennállna? Hány gyártósor állna le? Mi lenne az élelmiszerek szállításával? Be kell látnunk, internet nélkül ma már igencsak nehezen lenne elképzelhető az életünk. Mindenhez (is) kell. Viszont a döntés a kezünkben van, hogy mi használjuk az internetet, vagy az használ minket.

Azt gondolom, hálásak lehetünk az ehhez hasonló rendkívüli eseményekért.

Mert ráébreszthetnek az igazán fontos dolgokra.

És tudod, mihez nem kell Wi-Fi sem? Az Istennel való beszélgetéshez. Ha tegnap nem is azzal kezdted, hogy imádkoztál, vagy felhívtad végre a nagyidat, vagy leültetek társasozni a családdal – attól ma vagy holnap még megleheted. Függetlenül attól, hogy működik-e a Facebook, vagy sem.

Szilágyi Anna
Átvétel a 777.hu-tól

ISTEN MŰHELYÉBEN

Olyan jó élni Isten műhelyében!
Ott formáltatni hűséges kezében...
Kemény vésővel, döngő kalapáccsal,
Szerető, szelíd, szent simogatással.

Látni, hogy íme, szobrok száza készül,
Néhány vonással naponta egészül.
A Mester keze percre sem pihen meg.
Eszközei munkálnak, nem pihennek.

Tudni, hogy kemény, ormótlan kő voltam,
Akaratjára soha nem hajoltam,
Dacos énemről lepattant a véső.
És hálát adni, hogy még most sem késő!

Csodálni Őt, amint szeretve fárad,
Amint nem sajnál drága életarat
Odaadni értem, odaadni másért:
Egy megtörésért, Hozzá-fordulásért.

Csodálni Őt, ki annyi büszke lelket
Szeretetével örök rabul ejtett.
Sziklatömböket döntött le a porba,
Hogy átformálja szépséges szoborba.

Igen, csodálom Őt! Csak Őt csodálom!
Túrmezei Erzsébet

Kiszámolós

Egy, édes égi kegy,
Tíz, cukros, mézes íz,
Hús, szíved máshoz hús.
Harminc, minden zugban nagy
kincs.

Negyven, nincs elérhetetlen.
Ötven, elindulsz a ködben.
Hatvan, a búcsú kibírhatatlan.
Hetven, topogsz a menetben.
Nyolcvan, kilencven, száz,
Nem nagy se könny, se gyász.

G y e r m e k o l d a l

CSAK JÓ SZEMŰEKNEK! *Keress 14 különbséget a két rajz között!*

Ministránsok

ősz kirándulása, nov. 13.

Foci a győri kispapokkal

Indulás: 8.00

Foci Győrben, az ott tanuló kispapokkal.

Ebéd: a hozott hazaiból.

Séta Győrben + meglepetés.

Hazaérkezés: este 7 óra körül

Nyári tábor a számok tükrében:

Részvevő fiatalok száma: 70 (2 turnus)

Belépőjegyekre: 545.160

Szállásdíj: 520.000

Közlekedés: 348.352

Élelmiszer: 326.337

Adományként felhasznált
összeg: 620.000 Ft, amit hálással köszö-
nünk

Vendégségben a „Kis hercegnél”

Elutaztunk Lóránt atyával a Zselicbe, ahol rengeteg program várt minket. Állomásvezetőként a dolgom a gyerekeket megismertetni a sivatagi rókával, (Exupery művének egyik hőse) és tovább küldeni a kilátóhoz. A kilátónál finom bogrács étel várt ránk. Mindeközben hallani lehetett a szarvasbögést utánzó vadászokat.

Az ebéd és a játékos feladatok után a csillagvizsgálóhoz mentünk. Ott valóságos moziélményben volt részünk. A csillagképekkel is megismerkedhettünk. Ezután még jutott egy kis időnk a kötetlen játékokra is. Sok turista is bekapcsolódott a játékunkba.

Összességében nagyon jól éreztük magunkat. Köszönjük a csodálatos napot minden szervezőnek, de legfőképpen az atyának.

Koloszár Rajmond

8. o. Lengyeltóti

MOYSÉS AZEVEDO:

A FIATALOKNAK ELKÉPESZTŐEN NAGYSZÜKSÉGÜK VAN AZ EVANGELIZÁCIÓRA

Európában a keresztény hit nem halt meg, talán csak elaludt

BORSODI ATTILA

A reményem az, hogy a világtörténelem utolsó szava nem a halál, nem a gyűlölet, hanem az isteni irgalom lesz – hangsúlyozta Moysés Azevedo, a Katolikus Shalom Közösség alapítója, aki a hitét a katolikus világtalálkozón is megvallotta. Biztos benne, hogy a jövő nemzedéke Európában is megmenthető, de ahhoz szerinte kiváló tanúságtevőkre van szükség, akiknek el kell menniük a fiatalok közé.

– Nem tudom, sikeresen és hatékonyan képviselem-e az evangelizáció ügyét, de minden örömmel szolgálom Jézus Krisztust – jelentette ki a Magyar Nemzetnek a Brazíliából indult Katolikus Shalom Közösség alapítója, aki az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson is tanúságot tett hitéről. Moysés Azevedo elmondta, hogy hagyományos katolikus családban nevelkedett, de gyermekkorában nem került elég közel Istenhez.

– Talán 12-13 éves lehettem, amikor azt mondtam apámnak, nem akarok többet misére menni, mert olyan, mintha múzeumba járnék. Apám erre azt válaszolta, hogy amíg a mi házukban laksz, és nálunk hajtod álomra a fejed, addig minden vasárnap eljössz a misére. Megharagudtam, úgy éreztem, hogy korlátozzák a szabadságomat, de engedelmeskedtem. Nagyon rossz kedvvel, de legközelebb is elmentem a templomba, a misére. Utóbb derült ki, hogy apám nagyon jót tett velem, mert ennek köszönhetően megmaradt egy kapocs, egy láthatatlan fonál Isten és köztem – emlékezett vissza.

Moysés Azevedo néhány évvel később megismert egy lányt, aki meghívta egy ifjúsági találkozóra a templomba. Tiltakozott, de a lány kötötte az ebet a karához, így mégiscsak elment. Ami ott történt vele, az maga volt a csoda, Moysés

Azevedo úgy fogalmazott: ott érezte meg először Isten végtelen szeretetét az oltáriszentség előtt. – Azt éltem meg, hogy személyesen szeret engem Isten,

amit rögtön meg is mondtam a lánynak, aki meghívott a templomba. Ő tágra nyílt szemmel azt válaszolta, hogy Isten mindenkit szeret.

En viszont az Úr személyes szeretetét éreztem, ami megváltoztatta az életemet, és a templom többé nem múzeum volt a számomra. Az a hely lett, ahol találkozhatok a boldogsággal, aki maga Jézus – hangsúlyozta. Hozzátette: ezután szerette volna ezt az élményt átadni más, szintén a boldogságot kereső embereknek, csak még nem tudta, hogyan tegeye.

Már ez a Krisztussal való találkozás is nagy hatással volt a Katolikus Shalom Közösség későbbi alapítójára, de öt évvel később újabb életre szóló élménnyel gazdagodott. II. János Pál pápa 1980-ban Brazíliába látogatott, és a körzetének bíborosa megkérte Moysés Azevedót, hogy minden fiatal nevében adjon egy ajándékot a szentatyának.

KRISZTUSI KÜLDETÉS

Boldog voltam a lehetőség-

től, de nem tudtam, mi legyen az ajándék, a bíboros is csak annyit mondott, hogy találjam ki.

Elkezdtem imádkozni, ezáltal megértetem: oda kell adnom az életemet, evangelizálnom kell a fiatalokat. Ez hihetetlen pillanat volt. Írtam egy levelet a pápának, és elhatároztam, hogy amikor átadom, mondok neki valamit olaszul. Ez azonban nem sikerült, mert nem tudtam megszólalni. Letérdeltem elé, belednéztem a szemébe, és megnémultam. Átadtam neki a levelet, és közben csak néztük egymást. A tekintete azt üzenté, nincs szükség arra, hogy beszéljünk. Végül megáldott engem, megpaskolta az arcomat és átölelt. Akkor óriási kegyelemben részesültem, mert II. János Pál pápával találkozni önmagában nagy dolog volt, de nemcsak ő ölelt át, hanem rajta keresztül az egyház és Jézus Krisztus. Akkor küldetést kaptam – emelte ki. Ezután az akkor alig húszéves fiatalember hosszasan gondolkodott, miként tehetne eleget a vállalásának. Akkor jött az ötlet, hogy nyit egy pizzériát, ahová mindig szívesen járnak a fiatalok.

A dolog működött, mert jöttek a fiatalok, az időközben megalapított Katolikus Shalom Közösség tagjai pedig tanúságot tettek nekik Istenről. Azt találták ki, hogy a pizzáknak figyelemfelkeltő nevet adnak, például olyat, hogy Emma-

usz. S ha a vendégek rákérdeztek, hogy miért van ilyen neve egy pizzának, már is volt alapja a beszélgetésnek.

Sokszor ezek az eszmecsere a pizzéria mögötti kápolnában fejeződtek be, ahol ki volt helyezve az oltáriszentség. Ennek köszönhetően nagyon sok fiatal átélhette azt az élményt, mint amit tizenhat éves korában Moysés Azevedo, s a közösséghez mind többen csatlakoztak, akik maguk is tanúságtevőkké váltak. Volt, akiből pap lett, mások egyedülállóként felszentelt testvérré váltak, megint mások családostól vállalták a küldetést.

Ma a Katolikus Shalom Közösség körülbelül harminc országban, több mint száz helyen van jelen, így Budapesten is.

MEGMENTETT LELKEK

A kérdésre, hogy a vállalásával hány fiatal lelkét mentette meg az elmúlt évtizedekben, mosolyogva válaszolta: ez nem az ő érdeme, hanem Isten kegyelme, a Szentlélek munkálkodott és művelt csodákat. Megszámlálhatatlan fiatal tért meg, Moysés Azevedo példaként említette, hogy csak az egyik brazil ötnapos evangelizációs programjukon naponta százezer fiatal fordul meg, ami a Jóisten kegyelmét bizonyítja. Szavai szerint a titok annyi, hogy el kell menni a fiatalokhoz, és el kell nekik vinni az örömhírt.

A kongresszus tanúságtevője beszélt arról is, hogy ők a hitet annak idején Európától kapták, nagyon sok misszionárius érkezett hozzájuk. – Ezért adósok vagyunk. S ha vannak nálunk fiatalok, akik hajlandók felajánlani az életüket, miként tették korábban az európaiak értünk, akkor készek vagyunk segíteni.

Úgy gondolom, hogy a keresztény hit Európában nem halt meg, talán csak elaludt. Nagyon erős tanúságtevőkre van szüksége, hogy felébredjen. A mostani fiataloknak elképesztően nagy szükségük van az evangelizációra – vélekedett Moysés Azevedo. Kitért arra is, hogy bár gyakran látják mosolyogni, néha azért ő is elkeseredik. Mint megjegyezte, nem optimista, de van reménye, ami a hit és a szeretet mellett a legfontosabb erény, de ezt sokszor elfelejtjük. – A reményem az, hogy a világtörténelem utolsó szava nem a halál, nem a gyűlölet, hanem az isteni irgalom lesz. Ezért vagyok a remény embere, még ha vannak is néha nehéz pillanatok az életben – mondta mosolyogva.

Átvétel a Magyar Nemzettől

Ne nézz rám furán, tényleg azt mondtam, hogy egy ajtó vagyok. Nyissatok, csukjatok!

Ha ez segít, hozzátenném, te meg birka vagy, és ha akarsz, bejöhetsz rajtam keresztül.

Világos? Mit nem értesz? Tudom, miről beszélek, jó néhány ajtót legyártottam már ácsmester-koromban, tokkal-vonóval.

A vonó itt csak afféle szófordulat...

Valami szebbre, fennköltebbre vágytál?

Hogy mondjuk huszonnégy karátos aranytrónszék legyen? Selyemsátor? Gyöngygyakék? Vagy márványpalota?

Igazi cirkalmas ókori szövegbe való?

Sajnálom, ha csalódást okoztam, de muszáj a lényegre koncentrálnom, egyszerűen nincs már túl sok időm.

Ajtó vagyok, és aki rajtam át érkezik, az bemegy a legnagyobb tutiba, aki meg másfelől próbálkozik, annak bitang nehéz dolga lesz, én szóltam.

Falon vagy ablakon át is be lehet menni a házba, csak nem túl komfortos.

Olyat is láttam, hogy valakit a tetőt kibontva eresztettek le elém, hogy meggyógyítsam, szóval léteznek furfangos megoldások.

De ha ki-be akartok járni a mennyek országába, mégiscsak ez a legkézenfekvőbb.

Megnyílok nektek, és kitárom, ami belül volt, egybenyitom a szentek szentjét a csarnokkal, bejöhet mindenféle nép, másokat is hozhattok magatokkal.

Néha fel is díszíthettek, lufikkal, koszorúval, girlandokkal, szeretem a gyerekes ünneplést.

És igen, szabad rám csimpaszkodni, és hintázni a zsanéron, meg van engedve, nem fogok meglazulni, sem leszakadni, örökéletű darab vagyok, mennyei ácsmunka.

Fontos, hogy ne váljak megszokottá, mint annyi más ajtó, ne csak nyitogassatok meg csapdossatok, átviharzani gyorsan.

Én vagyok a határ kint és bent között, és ha van bátorságod megérteni, elárulom, hogy a húsomon keresztül, sebeimen át lehet belépni oda, ahol a fájdalom dicsőséggé izzik, ahol a te sebeidből is előtör a fény.

Lackfi János

OLASZ TÍMEA

Szegény Én

Iszonyatosan hideg éjszaka volt. Feküdtem a széljárta sátorban, és a pánik kerülgetett. Ebben a cidriben nem szívesen járkálnék egy órát sem, nemhogy egész éjjel feküdjek benne. Olyan beteg leszek, mint még soha. Semmi hangom nem lesz holnap. Ha nem pihenem ki magam, egész nap kóvályogni fogok, mint egy döglött légy. Jaj, Uram, miért nem vigyázol rám, ha egyszer szolgálatra hívtál? Tudod: most van az, amikor csodát kellene tenned. Legalább adj jó mély álmot, hogy ne érezzem a hideget, és kialudjam magam rendesen...

„Várom az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt” – nem tudom, hányszor ismételtem el ezt a zsolttárrészt azon az éjszakán, de az biztos, hogy valami különlegesen mély jelentéstartalmat kapott. Az álom ugyanis csak nem jött, meg a reggel se, a hideg viszont egyre inkább erősödött.

Másnap este, amikor enyhe gyomorgörcsessel ismét a lefekvéshez kezdtem készülni, rádöbentem, hogy meglepően jól bírtam a napot, pedig pörögtek az események rendesen. Még csak náthás se lettem. A hangom szebben csengett, mint valaha. Napközben sikerült szereznem plusz takarókat, így a többi éjjel már elviselhető volt. Miután pedig teljesen elmúlt a hisztis hangulatom, elkezdődött életem egyik legnagyobb kalandja. Egyik élményből a másikba csöppentem, és az atyai gondviselésnek egy teljesen új dimenziójára nyílt meg a látásom.

Amikor meg kellett fogalmaznom, hogy mi volt a legnagyobb akadály, amin át kellett verekednem magam ahhoz, hogy ide eljussak, egyértelműen az önsajnálata és a kényelemfüggőséget tudtam megnevezni. És akkor eszembe jutottak Ablonczy Ágnes szavai:

„Ne félj a szenvedéstől, jobba tesz, ne sajnáld magadat, mert az önsajnálata iszonyú rabság, nem enged örülni, lépni, helyedet megkeresni!” (Adj találós mesét – A hat tilalom)

Valóban, az önsajnálata ritka sunyi módon képes megkötözni. Nem enged tovább látni a korlátjainknál, amikkel

egyébként annyira jól össze tudunk nőni, hogy már nem is veszünk tudomást róluk. Megfoszt olyan lehetőségektől, amelyek előrébb vinnének, olyan emberektől, akik a körülmények szorításában válnak barátta, testvérré. Nem tanít meg segítséget kérni, alternatív megoldások után kutatni. Körbevesz, mint egy meleg paplan – és körülbelül ennyi mozgásteret is ad.

A félreértések elkerülése végett: senkit nem buzdítok arra, hogy nosza, keressük a szenvedést, mert minél cudarabbul érezzük magunkat, annál jobb emberré válunk. Nem erről van szó.

Az egyik dalszerző így fogalmaz: „Van egy ellenségem, aki azt lesi, hogy mikor okozhat nekem fájdalmat. De úgy tűnik, valamit mindig elfelejt: amit ő gonoszul kitervel, azt Isten jóra fordítja. Nem hátrálok meg hát, és nem adom meg magamat. Nem akarok hősködni, mert Isten az egyetlen reményem, de nem fogok elszaladni semmi elől, ami közelebb vihet Hozzá. Szóval csak gyerünk, csapkodjon a villám, dörögjön az ég, fújjon a viharos szél, szakadjon az eső – tegyen csak gyengévé, hogy megismerjem annak az erejét, Aki egyedül erős.” (Steven Curtis Chapman: Bring it on)

Pál apostolnak is voltak hasonló élményei, ő ezt írta: „Mindennél szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk; Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.” (2Kor 4,8–10) „Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.” (1Kor 10,13)

Annak az átfagyoskodott éjszakának az emléke a mai napig elkísér. Akármilyen nehézség, kellemetlenség, kényelmetlenség adódik, azóta rögtön megvan a viszonyítási alapom és a megfelelő válaszom az önsajnálata: az tényleg kemény volt, mégis kibírtam. Nem azért, mert sérthetetlenül erős vagyok, hanem mert az Úr tudja, meddig kell feszíteni a húrt ahhoz, hogy szépen szóljon.

Önsajnálata helyett inkább keressük meg a megoldás útját! Ne a szegény én vezéreljen, hanem a meggazdagodni akaró én.

Addig ülünk le nagyszüleinkkel beszélgetni, amíg közöttünk élnek!

Csák-Nagy Kriszta

Mindannyian szeretnénk magunkból valamit itt hagyni, továbbörökíteni. A Memoár Műhely családok számára készít életűtköteteket, hogy az unokák, dédunokák könyv formájában vehessék kezükbe felmenőik történetét. A Műhely alapítója, Csák Anna szociológus kutatást végzett a generációk kapcsolattartásáról, és arra is kíváncsi volt, hogy a világjárvány ezt milyen irányba befolyásolta. Ezeket a tapasztalatokat most az unokák szemszögéből olvashatjuk.

A kutatás tanulsága nem csupán számadatokban mérhető. Ennél sokkal fontosabb, hogy felhívja a figyelmet a jelen pillanatra, amikor idősödő nagyszüleink még közöttünk élnek. Arra a vissza nem térő lehetőségre, hogy még leülhetünk velük beszélgetni egy csésze kávé vagy tea mellett. Még megkérdezhetjük, milyen volt a gyermekkoruk, hogyan élték meg a második világháborút vagy 1956-ot, mi lendítette át őket a családi tragédiákon, nehézségeken, fordulópontokon. Ez olyan lelki örökség, útravaló, amelyből magunk is meríthetünk egy-egy válság-helyzetben.

Ma már tudjuk, hogy a transzgenerációs hatások sem mellékesek; azok a minták, amelyek generációról generációra örökítődnek át. Csák Anna beszélgetésünk során kiemelte az Örökölt sors című könyvet, amely sokak érdeklődését felkeltette a transzgenerációs úttal kapcsolatban. „A kifejtős kérdéseknél többen említették Orvos-Tóth Noémi könyvét, amely tömegekhez jutott el, és ennek hatására kezdtek el kérdezősködni régi családi eseményekről. Az eredmények alapján az látszik, hogy sok válaszadó akkor kezd el foglalkozni felmenői történetével, amikor valamilyen nagy fordulóponthoz érkezik az életében. Egy betegség, haláleset alkalmával,

de akár a családtervezés, gyerek születés vagy külföldre költözés időszakában is intenzívebben előkerül a »honnan jövök« múltidézése. Ez alapján határozzuk meg a célnakat, hogy merre menjünk tovább.”

A közös családi emlékezet feltárása meghitt beszélgetésekhez, akár az esti meséléshez is kapcsolódhat. „Megindító volt, amikor egyik nagynénémtól a kislia azt kérte, hogy este abból a könyvből olvasson fel, ami a nagypámról szolt. Pedig nagyrészt felnőtt témák szerepeltek benne a világháborúról, az oroszokról, a menekülésről” – mesélte a Memoár Műhely alapítója. „A gyerekek abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy közelebb áll hozzájuk a mesék világa. A felnőttek már kiszakadtak ebből a valóságból. A gyerekek képesek elmerülni a hallottakban, és ebbe beletartozik a szüleik, nagyszüleik története is: a találkozásuk, ahogyan egymásba szerettek, vagy ahogy konfliktusokat oldottak meg. Nem minden családi történet vidám. Vannak tragédiák, traumák, titkok. Olyan döntések, amelyek miatt felnézünk rájuk, vagy

amelyeket helytelenítünk. Ezek a történetek is az életünk részei, és a megismerésük elmélyítheti a családon belüli kapcsolatokat. Ezzel együtt is fontos, hogy mi nem terapeuták vagyunk; vannak olyan helyzetek, amelyek feldolgozásához szakértői segítségre van szükség” – értékelte a szociológus.

Az is fontos kérdés, hogy mit adhat egy nagyszülő az unokájának ma, a 21. században, amikor az ügyfélkapu használatára vagy egy banki átutalásra éppen a fiatalabbak tanítják az idősebbeket. „Aki a 20. századot végigélte, keresztülment olyan tapasztalatokon, amelyekből tanulhatunk” – vélte Csák Anna. „Épp a megküzdés a nehézségekkel az, ami nem évül el. Az életútinterjúknál látszik, hogy az idős emberek sokszor bizonytalanok, kit érdekel a mondanivalójuk, mi értelme elmesélni.”

„De amikor elkezdünk kicsit beszélgetni, hogy milyen volt az apáékhoz járni iskolába, vagy amikor az édesapja hazajött a frontról, akkor belelendülnek a mesélésbe.”

A kérdőívek azt is felmérték, milyen témákról beszélgetünk leggyakrabban nagyszüleinkkel. „A kitöltők nagy része a családot jelölte meg, ezután következett fontossági sorrendben az egészség, a munka, a szabadidő, a politika, a közélet, a gyerekek nevelése. Természetesen a koronavírus-járvánnyal az egészségre vonatkozó témák, hírek is felértékelődtek. Egyesek ebben az időszakban gyakrabban és rövidebben beszélgettek, mások ritkábban. Nincs egyértelmű irány ezen a téren, de az biztos, hogy a család központi helyet foglal el. A válaszadók több mint fele kevesebbet beszél a kedvenc nagyszülőjével is – aki általában az anyai nagymama –, mint szeretne. Bár a történelem, azon belül az ősök története a kérdezettek közel háromnegyedét érdekli, mégis csak 29 százalékuk mondta, hogy jól ismeri azt” – tudtam meg a felmérés vezetőjétől.

A memóriakutatásnak köszönhetően arról is van információ, hogy a legtöbb emlékünknél körülbelül a 16 és 30 éves korunk közötti időszakból származik. Ekkor zajlanak a döntő változások és identitásformáló történések. Könnyebb visszaemlékeznünk arra az időszakra, amikor erősek és egészségesek, tevékenyek és fiatalok voltunk.

Ezek az emlékek maradnak a legélénkebbek idős korban, a napi események pedig elhomályosulnak. Kevésbé lesz fontos, hogy tegnap elmentem-e a postára, mint ami akkor történt, amikor például katona voltam.

„A kérdőívek alapján az unokák közel fele keresi hetente a nagyszüleit, a harmada havonta. 50 százalék fél óránál kevesebbet tölt beszélgetéssel. Ez az arány magasabb, mint amit egy a Pew Research Center által végzett 2014-es amerikai kutatás mutatott. Ami feltűnő a külföldi eredményekkel összehasonlítva, hogy míg Amerikában a telefon a fő kommunikációs csatorna, nálunk fontosabb a személyes beszélgetés. Telefonon és modernebb eszközökön keresztül a válaszadók harmada tartja a kapcsolatot, ami a pandémia idején erősödött.

Folytatás a másik oldalon!

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a kitöltők döntő többsége Magyarországon tartózkodik, és csak hat százalékuk lakik több mint 300 kilométerre. Bár a kapcsolat intenzitása nemcsak a távolságon múlik, hanem az ember erőfeszítésén is. Az egyik nagymamám Erdélyben él, de ettől függetlenül hetente beszélgetünk hosszan” – tette hozzá a Memoár Műhely alapítója. Azt is elárulta, hogy hazánkban a beszélők leginkább a nők, ők őrzik az emlékezetet. Az interjúzási tapasztalatok alapján úgy tűnik, a férfiak sokkal zárkózottabban beszélnek a családjukról, kevesebb bensőséges történetet osztanak meg.

Az sem mellékes, hogy milyen típusú történetet mesélnek felmenőink. A szociológus Csák Anna Marshall Duke és Robyn Fivush kutatók megfigyelését osztotta meg. „Háromféle képp mesélhetünk családi történeteket. Az emelkedő elbeszélésekben minden egyre jobb lesz, megoldódik, és eljutunk a Kánaánba. Az ereszkedő megosztások eseményei fokozatosan rosszabbodnak a teljes katasztrófaig.

A váltakozó mód szerint először jobb lesz a helyzet, utána nagy nehézség következik, azután megint felülkerekedünk. Az utóbbi alkalmazói lesznek a legellenállóbbak az élet viszontagságaival kapcsolatban.

Óhatatlanul adódnak tragédiák, nehézségek, de nem mindegy, hogy milyen módon meséltek nekünk, vagy mi hogyan adjuk tovább, mert ez nagyban befolyásolja a világlátásunkat.”

A kutatás körülményeiről érdemes tudni, hogy a válaszadók döntő többsége 20 és 34 év közötti fiatal felnőtt, háromnegyedük nő, több mint kétharmaduk gyermektelen, és többségük felsőfokú végzettséggel bír. Demográfiailag szűkebb csoport töltötte ki a kérdőívet, 217 főt engedtek meg a keretek, tehát ez nem egy reprezentatív kutatás, amit a nemzetközi eredmények mellé lehet tenni. Az viszont biztos, hogy mentális és fizikai egészségünkhöz is nélkülözhetetlen másokhoz kapcsolódni, kötődni. Ilyen szempontból még érdekesebb lehet ennek a kérdőívnek a tükörképe, vagyis azt felmérni, hogy az időskorúak mit tapasztalnak unokáikkal kapcsolatban. Ez a Memoár Műhely kitűzött célja a közeljövőre.

Átvétel a Képmás Magazinból

A MI KIRÁLYUNK, AHOGY A LITÁNIÁBAN SZÓLÍTJUK...

Krisztus Király, Isten az Istentől, Világosság a Világosságtól
 Krisztus Király, a láthatatlan Isten képmása által a mennyei Atya mindent teremtett
 Krisztus Király, akiért Isten a világot alkotta
 Krisztus Király, a Boldogságos Szűz Mária Fia
 Krisztus Király, igaz Isten és igaz Ember
 Krisztus Király, akit pásztorok és bölcsek imádtak
 Krisztus Király, legfőbb törvényhozónk
 Krisztus Király, minden szentség forrása és mintája
 Krisztus Király, utunk és életünk
 Krisztus Király, akinek minden hatalom adatott az égből és a földön
 Krisztus Király, örök Főpapunk
 Krisztus Király, értelmünk ura
 Krisztus Király, akaratunk fejedelme
 Krisztus Király, a szüzek vőlegénye
 Krisztus Király, a fájdalom töviskoronás királya
 Krisztus Király, az alázatosság gúnybíborba öltöztetett királya
 Krisztus Király, aki Mária Magdolnában fölmagasztaltad a bűnbánó életet
 Krisztus Király, akinek országa nem e világból való
 Krisztus Király, szereteted királyi ajándéka, az Oltáriszentség által –
 Krisztus Király, az Atya mindenhatóságának és a Szentlélek szeretetének remekműve
 Krisztus Király, aki a házasságot szentségi méltóságra emeltesd
 Krisztus Király, aki első csodádat a kánaani menyegzőn műveltesd
 Krisztus Király, a gyermekek szeretetre méltó barátja
 Krisztus Király, aki názáreti rejtett életeddel példát adtál a szülőknek és a gyermekeknek
 Krisztus Király, aki a munkát dolgos kezeddel megneveltesd és megszenteltesd
 Krisztus Király, aki halottaiból föltámasztotta és családjának visszaadta a naimi ifjút, Jairus leányát és barátodat, Lázárt
 Krisztus Király, aki megbocsátottál a házasságtörő asszonynak
 Krisztus Király, Mária és József iránt érzett szereteted által
 Krisztus Király, királyok Királya és uralkodók Uralkodója
 Krisztus Király, a századok halhatatlan és láthatatlan Királya
 Krisztus Király, a béke Fejedelme Krisztus Király, örök dicsőség Királya
 Krisztus Király, aki válladon hordod a királyság jelvényeit
 Krisztus Király, akinek uralma nem ér véget
 Krisztus Király, aki a kerubok fölött trónolsz
 Krisztus Király, azzal a szeretettel, melyet hűséges népeid iránt mindenkor tanúsítasz
 Krisztus Király, aki letaszítod trónjadról a zsarnokokat
 Krisztus Király, aki a gonosz királyokat haragod napján összetöröd
 Krisztus Király, aki kereszthaláloddal legyőzted a poklot
 Krisztus Király, aki föltámasztással a halálon diadalt arattál
 Krisztus Király, aki eljössz ítélni eleveneket és holtakat
 Krisztus Király, hatalmad napján szentjeid fényességében
 Krisztus Király, a keresztfán túlcsonduló szeretettel mondott könyörgésed által:

„Atyám, bocsáss meg nekik...”

Kitekintő

Van otthon só?

Szabó Dóra Sarolta

Kelt kalácsot, néhányan úgy tartják, igen nyugós művészet sütni. Még a buszon is ezt mondta egy néni a múltkor: őt bizony kényszerrel sem lehet erre a műfajra rávenni.

A kedvenc kalácsreceptemet kerekén hét esztendeje tanultam Finnországban. Olyan magasan fent laktam északon, hogy júliusban nem is ment le nálunk a nap. Éjjel kettőkor kis erdei utak között csavarogtam, míg a finnek derűsen sütögettek kertjeikben, és a kerteket kis színes lampionok fénye ragyogta be. Szerettem ezeket a világos éjszakákat. Szerettem az erdőcskét is a közeli tó körül, amelytől hárompercrenyire laktam. Jól ismerem a táj hallgatását, a nyíreszek között járó szél metsző hidegét. És nyáron jólesett, hogy nem jajgatott többé. A tó szemében a csillagtan éj mozdulatlan tükörképként delect.

Azóta ez a kalács lett számomra az életről folytatott töprengéseim kifutása. A recept úgyszólván gyakorlatomná, sőt, szinte látásmódommá változott. Időnként meg-megsütöm szeretteimnek, lakótársaimnak, szállásadó jóbarátaimnak. Létezik az a kívülről támadt minimalista kényszerkörülmeny, hogy bérleményeim konyháiban mindig és egyre kevesebb eszköz áll a rendelkezésemre. Így szükségem volt egy kipróbált alapreceptre, amelyet bármikor meg tudok sütni. Tudom, hogy onnantól otthonom egy hely, ha megsütöm benne az első kalácsot.

Vannak olyan belső idők, amikor az ember egyszerűen csak úgy érzi, hogy kelt tészta

ával kell foglalkoznia. Talán hogy belegyúrja nyugját, reményeit, álmait. Először elirtam... *regényeit* és álmait. Így is jó. Tudom, hogy akkor kezdek kelt tésztaé, amikor sok minden történik velem, és tétje van annak, hogy miként fog kisülni. Ezért tehát sütni kell, sütni... és megformázni, és kézzel foghatóvá tenni a legkülönösebb folya-

matok egyikét: az átalakulást. És sütünk kalácsot persze olyankor is, amikor valakivel nehézségünk támad. Talán megbékélő gyakorlata ez annak, hogy végül leülünk és meg tudjuk beszélni azt, ami elcsúszott közöttünk. Talán egy üres faasztalnál ülve a konyhában, csak Te meg én, míg fejünk felett izzik a villany melengető fénye... és foszló kalácsrésztát majszolunk.

Sorolom hát magamnak, miként a jó tanuló felel, a hozzávalókat. Cukrot mindig tartunk, és liszt súlya is nyomja a polcot. A listára már csak tejet, tojást és vaját kell feljegyezni. És persze élesztőt. Frisset vagy tasakban, ki hogyan szeret bajlódni.

Bármilyen fogást készítek is, egy dolog biztosan közös: a só. Mindben van só. Avatott háziasszonyok titkaként terjed a fortély: még a süteményekbe is kell a csipetnyi. Felerősíti az ízeket – kiadja a kalács édességét.

Só mindig van otthon. Magától értetődő. A konyhai eszközök eltűn-

nek, elkopnak – egy csupor sót azonban mindig megöröklök az előző lakóktól. A só megmarad. Ha mi költözünk, akkor ott hagyjuk, legalábbis legyintve ráhagyjuk: „Majd a következő elfözi.” Érdekes ez különben, vajon mennyiünket köt össze az a marék sókristály, akik mind szórunk egy kevés-két belőle? Mennyi étel megizesült attól az egy csuportól...

Nem tudom ki szokott gondolni rá, hogy vegyen... ki írja fel a listájára, hogy „SO!”. Könnyen feledhetőnek tűnik, nem a mindennapok feladata. A polcon levő fűszerek árnyalataihoz képest a só fehérsége nem különösen hivalkodó. Nem így a távoli tájokról érkező fahéj és kardamom, amelyet szintén a kelt kalácshoz keverek – mindkettő színes, illatos. A fahéj selymes barnasága, finomra őrölt matt puhasága. Valaki, akit nagyon szeretek, pont ilyen szépen leburnul a nyáron.

Mosolygok. Aztán a kardamom, a telt zöldességével, ezzel a furcsa megfoghatatlanságával, hogy bárány húshoz és édes tejberizshez egyaránt adható... Amint magam is elkezdtem főzni és kísérletezni, újabb és újabb fűszereket próbáltam ki. Megjelentek a kis üvegcsék a polcon: kurkuma, rózsabors...

A só, a maga egyszerűségével, a fűszerek színekavalkádjához képest, szinte közönségesnek tűnik. De csak a következő ebédidőig kell várni, hogy kiderüljön a hiánya: nincsenek ízek, a só mással nem helyettesíthető.

A sütés különben olyan művelet, amely mindig összeköt bennünket családunk fájával. Gyúrom a tésztát és elnézem, hogy a kezem egészen olyan, mint az Anyukámé. Elgondolom, hogy az egyik mamám mindig átszította a lisztet. Aztán Apukám van a szemem előtt, ahogyan sót kér a vasárnapi húsvéveshez. És barátaimnál vendégségben mindig hallani, amint az étel fölött állva tanakodnak: „Valami... valami hiányzik. Nem kéne bele egy kis só?”

A só tehát olyan valami, ami hiányozhat az embereknek. Hiányozhat abból, amivel táplálkozni szeretnénk, ami felépít bennünket, ami életben tart minket. A sót talán nem mindig értékeljük: ha van, közönségesnek tűnik... ha nincs, rögtön megérezzük, megfakulnak az ízek. A sóban ott a mérték, az eltalált arány, mert túlzásában vagy halványosságában egyaránt megérezzük.

„Van otthon só?” – Spanyolország több nagyvárosában ez a kérdés hozza össze önszerveződő módon a szomszédságot. Lakóházak kapujában poszttereket gyűrőget a szél: röviden ismeretetik a kölcsönös támogatás rendszerét, melyre a közeli utcák lakói mind feliratkozhatnak. Így kölcsönöznek egymásnak háztartási gépeket; jó állapotban lévő bútorokat, vagy a lakást túl-növő szobanövényeiket adják ajándékba. És persze, ha hétvégén elfogy a tojás, nincsen elég tej a süteményhez, vagy elfogyna a só... akkor tudjuk, hogy lehet egymásra számítani.

Az élet sava-borsa. Az alapvető dolgokban számolni egymással, számolni elvehetetlen, meghalványíthatatlan tények létével. Talán kedvet kaptatok a sütéshez, ki tudja, talán egy kicsi nyári konyhában valahol... vajszerű villanykörte fényénél, amikor még kint sokáig világos van. Mert összegyűlhetünk végre az asztal körül.

Milyen életünk lesz, ha nem beszélünk a halálról?

Csorba Edit

A halottak napja lehetőség. Esély arra, hogy megadjuk a tiszteletet halottainknak, beszéljük rólunk, és ne csak a sírjukat, hanem az elmúláshoz való viszonyunkat is rendbe tegyük.

Halottak napján emlékezünk. Kigazoljuk a sírokat, krizantémot ültetünk rájuk, a színes virágok pazar látványt nyújtanak, szemtelenül színpompásak, kikacagják az őszt, az elmúlást. Mécesst gyújtunk, sercen a gyufa, és ahogy fellobban a láng, úgy próbáljuk megfakult, elmosódott emlékeinket is élesebbé tenni. Jó esetben ez történik.

Rossz esetben viszont épp az ellenkezője.

„Temetőlátogatás? Mi ezt a projektet már egy jó ideje elengedtük!” – legyintett egy háromgyerekes ismerősöm, amikor elmeséltem neki, hogy mi hétvégén vidéken voltunk, és a városnézés mellett magától értetődően befért a programba a temetőlátogatás is. Ma gyorsan élünk, gyorsan szeretünk, és gyorsan elengedünk. A fájdalommal, a gyásszal, az elmúlással is így vagyunk. Ha elveszítünk valakit, majd' beledöglünk – az érzés azonban lehetőleg gyorsan menjen át rajtunk, mint egy heveny láz, de aztán menni kell tovább előre. A halál tabu. Amiről nem beszélünk az nincs – egy szerettünk elvesztése olyasmiről, amire jobb nem is gondolni. Pedig a halál az életünk része, és bármilyen furcsán is hangzik, nem elvesz tőlünk, hanem gazdagít bennünket.

Sok családban nincs kultúrája a halálról való beszédnek, nem tud-

juk, hogy közöljük egy gyerekkel, ha jobblétre szenderülnek a nagyszülei, ugyanakkor gond nélkül játszhat olyan számítógépes játékokkal, ahol egy harcos bőrébe bújva gyilkolhat, és átélheti a lehetetlent: milyen az, ha több élete van. Felnőttként sem vagyunk jobbak: megnézünk egy vértől csöpögő akciófilmet, de fáj felidézni az elhunyt hozzátartozóink emlékét, így aztán nem tesszük meg. Nem nézegetünk régi fényképeket – és végképp nem rakjuk ki őket a falra –, nem elevenítünk fel történeteket a családjaink múltjából, nem gyújtunk gyertyát, és a

temetőt is messze elkerüljük. Elveszítettük a gyász régi rítusait, formalitássá silányultak a szemünkben, pedig ezek enyhét adtak és segítettek az elengedést.

Földi életünk véges. Ha meghal egy szerettünk – akár hirtelen tragédiáról van szó, akár lassú, megmásíthatatlan végről – padlóra küld a bánat és a düh. Ez természetes és elkerülhetetlen. A további életünk szempontjából azonban nem mindegy, hogy mit tesszünk, ha túl vagyunk az első sokkon, a szokásos hivatalos ügyintézésen, a temetésen, a részvénytilvánításokon. Ilyenkor jön a neheze: folytatni kell az életet Nélküle. Nélküle, de mégis Vele.

Ha meghal valaki, nem radírozhatjuk ki a szívünkéből, elménkből – ez nem egy fájl, amit törölünk. Gyerekként arra neveltek, a temetőben minden a halottaké. Bármennyire is fájt, idővel elfogadtam, hogy nem vihetek haza gesztenyét vagy érdekes formájú kavicst. Vidéken járva a mai napig lenyűgöznek a kis falvak gondozott sírkertjei, és mindig elszomorítanak a temetők elhagyott, gondozatlan részei. A sok szemét, amit egyesek eldobnak, a cigi, amit a sírnál állva elszívnak, majd a hanyagul eltaposott csikk. A

Mindenszentek és halottak napja

kapcsán elharapózó lopások: aki sírról lop virágot, nem tisztel sem embert, sem Istent. „Ha tudni akarod, hogy egy nemzet mennyire becsüli meg a múltját, nézd meg a temetőt” – mondta Széchenyi István. Még van mit tennünk...

Anyai nagymamám még maga kötötte a koszorút a sírra, én boltban veszem a virágot, és a hípekben keresem az akciós mécseseket. A világ változik, és ez így jó. Van azonban, ami örök. Apai rokonom egri sírján sok évtizeddel ezelőtt egy tiszafából készült koszorú néhány ága gyökeret eresztett. „Ideje van a születésnek és ideje a halálnak, ideje az ültetésnek és ideje a kiszakításnak.” Ma két egymásba fonódó, hatalmas tiszafa áll a családi síron. Ez a látvány sokat segít. Akkor is, ha egy másik városban, egy másik sír előtt állok.

Halottak Napja, Élők Napja

Gyújtanak-e gyertyát értünk az ÖRÖKLETŰEK?

Van-e ÉLŐK NAPJA?

Átutaznak-e a SEMMI VIZÉN letekinteni ránk?

Mi elmegyünk.

Mi megyünk, míg lábunkból kifogy a lépés,

míg van út NINCSEINK felé.

Elmegyünk, áldjuk az őszi napfényt, ha eső, ha köd, mert áldhatunk.

Fenyőág, krizantém, fagyöngy. És a mécsesek...

Reszketnek a léleknyi fények. Reszketünk.

Jönnék-e hozzánk így, szeretettel, lesz-e ki jöjjön,

lesz-e hová?

Hát óvjuk, tesszük szélvédett helyekre, lángjon, segítse

haza, segítse az éppen-élőt, mert minden mi van,

milliomodszor is újvirárgzik innen, hol már nincs joga

a szónak, s csillagokra szóródnak a miértek.

Ezek a tisztaság percei.

Ma, itt, HALOTTAK NAPJA VAN.

Látjátok feleim... s voltunk bár Istentől bármi távol,

itt reszketünk mind, miként a sok kis mécs világol,

...por és hamu...

Birtalan Ferenc

AZ ADVENT ELÉ A SÁTÁN evangéliuma

Íme a főparancs:

Szeresd önmagadat teljes szivedből, teljes lelkedből, s minden erődből!

A második hasonló ehhez, és így szól:

Szeresd minden embertársadat, akiből hasznod van, az utolsó filérjéig!

Sohase gondolkozz... ezt hagyd másokra...

*Te csak azzal törődj,
hogyan használj ki másokat!
hogyan érvényesülj?! - ... tehetség nélkül...*

*Mindig azt tedd
amit a többiek tesznek...
amit az ösztönöd diktál...*

*Élvezd az életet! Hisz azért van...
Boldogok a gyűjtögetők, mert övék lesz minden;
a képmutatók, mert mindenkit félrevezetnek;
az önzők, mert övék a földi paradicsom;
az élvezethajhászok, mert övék a mámor;
a gyűlölködők, mert ők megtorolják sérelmeiket;
a kárörvendők, mert övék a legtisztább öröm,
hisz nincs benne irigység;
az erőszakosak, mert ők érvényesülnek.*

*Ha megütnek, üsd vissza tízszer!
Törtess, könyökölj, taposs el mindenkit!
Álszent jámbor képpel vágj el, fúrj meg, fűrészelj el mindenkit,
aki utadban áll... - lelkiismeret furdálás nélkül...*

*Közben mindig nagyon ügyelj arra,
hogy hitvány életedben a korrektség látszatát megőrizzed.
Ajándékozz azoknak - főleg karácsonykor -, akiktől te is kapsz;
**mert ez a szeretet ünnepe,
az ÖN-SZERETET ÜNNEPE!***

Jól gyóntam? – Tíz tanács papoktól

A pap olyan, mint az orvos. Ha orvoshoz mész, elmondod, mid fáj, több-kevesebb részletességgel, hogy tudja, hogyan kezeljen a leghatékonyabban.

A párKatt.hu – Theresa A. Noble írása nyomán, tíz jótanácsot oszt meg velünk a szentgyónással kapcsolatban.

Fotó: I absolute you – Feloldozlak téged

1. A lelkiismeretvizsgálatban a bűneinkkel szembesülünk, a gyónásban viszont Isten szeretetével, irgalmával, megbocsátásával.

2. Miután megmondtad, mikor gyóntál utoljára, mondj néhány szót magadról (egyedülálló, párkapcsolatban lévő, házastárs, újraházasodott, esetleg pap, szerzetes vagy?). Helyzeted ismeretében könnyebb tanácsot adnunk.

3. A bűnök nem negatív érzelmek, hanem tudatos döntések a rossz mellett. Bűnöket gyónj meg, ne érzelmi állapotokat!

4. Az elkövetett bűn Isten megbántása, a meggyónt bűn viszont Isten-dicséret. Ezért amikor a bűnbánat szentségében meggyónod a papnak a bűneidet, gondolj arra, hogy ezzel egyben Istent dicsóítod nagy irgalmáért.

5. A gyakori szentgyónás jót tesz a lelkednek és lelkiileg építő a gyóntató számára is. A bűnhöz, különösen ha mélyen berögzült, szokássá vált, sok türelemre és kitartásra van szükség. Ne add fel, akármennyiszer követted el ugyanazt a bűnt! A bűnbánat szentségében gyógyulás is történik; a testi sérülésekhez hasonlóan a lelki sebek teljes gyógyulása is időbe telhet.

6. A gyónásban nem az a lényeg, hogy te milyen rossz vagy, hanem hogy Isten milyen jó.

7. A pap olyan, mint az orvos. Ha orvoshoz mész, elmondod, mid fáj, több-kevesebb részletességgel, hogy tudja, hogyan kezeljen a leghatékonyabban. Ne feledd: nagyon sok beteg fordult már hozzá ugyanezekkel a tünetekkel. Bízál benne, hallgass meg a tanácsát, és hamarosan jobban leszel!

8. Isten a bűnök egyszerű, alázatos megvallását kedveli. Nincs szüksége regényre. Már olvasta. A szószaporítás mögött sokszor gőg és a bűnbánat hiánya rejlik. Egyszerűen, őszintén kimondani, nevükön nevezve a bűnöket: olyan ez, mintha levetkőztetnének, hogy keresztrefeszítsenek, hogy meghaljanak a bűneink és feltámadjon a megbocsátás.

9. Ne törődj semmivel, menj gyónni! Isten szeretete hatalmasabb a bűneinknél.

10. Sok embernél az egyetlen a legnagyobb fejlődést a gyónás területén, ha a bűnök kötelező, tényszerű felsorolása helyett egyre inkább úgy gondolna rá, mint az Istennel való kapcsolat megújítására. A gyónás nem csupán a bűn eltörlése, hanem találkozás Krisztussal.

Forrás: Internet

Templom az új stadion

Dobrev Klára, a DK miniszterelnök-jelöltje a héten azt ígérte, hogy ha ő alakíthat kormányt – bizonyosan több esze van még a magyar embereknek, hogy ez ne következhesse be –, akkor eddig soha nem látott költségvetési átalakítást hajd végre. A kommunisták köddé váló fogadkozássaihoz híven azt ígérte, az emberekre ezermilliárdokat fordít majd. Ja, hogy miből is? Elveszi a keresztényektől. Éppen úgy, mint a szellemi elődei, és nem is kell olyan messzire visszamennünk közös történelmünkben. Most tekintsünk el a Gyurcsány-házaspár mülthamisításától, akiknek mindent, még az öszödi beszédet is szenvedélyes szónoklattá szépítette az idő múlása, a szemkilövések megmagyarázása még számukra sem annyira akadálymentes, de bizonyosan dolgoznak már rajta. Szóval anynyi szent, hogy ha ne adj' Isten, a letűnt rezsim örökösének és az újhullámos nyugati fertőnek ellenzéki összefogása kerülne hatalomra, az egyház nem számíthat majd egyetlen egy garasra sem. A férje istentelen attitűdjét magán viselő Dobrev szerint a jelenlegi kormány „vasba, betonba, acélba akar önteni” – böfögi ki a száján a vas és acél ország víziójának utóda rezzenéstelen tekintetnek hazug álarca mögül. Proletár egyszerűséggel vetette oda: „a templom az új stadion”.

A templom az új stadion

„A templom tehát az új stadion, ha jól látom” – eképpen reagált a déká Klárája Orbán Viktor szavaira, és ennek a megnyilatkozásának akkora feneket kívánt keríteni, hogy ahhoz még egy rendkívüli facebook sajtótájékoztatót is sikerült összetrombitálnia. Egyszerűen ennyire irritálta őt – és EU-s megbízóit, amikor Magyarország miniszterelnöke a szent istváni alapokhoz hüen vallotta meg, hogy „templomépítő nemzet vagyunk”.

Lárifári, Klári, Feri: abcúg kereszténység?

„Klári-Feri”, ugyan már! Vajon tényleg kibírhatatlanul elviselhetetlen lenne Dobrev számára ez a kijelentés? A helyzet az, hogy tényleg. Soha nem volt ez másképp korábban sem. Jó, ha nem engedünk az idő mindent megszépítő múlásának mi sem. Nem felejthetjük el, hogy arról a Gyurcsány frigről beszélgetünk, ahol aki a gatyát hordja – egyéb égbekiáltó, nemzetpusztító bűnei mellett – úgy gondolta, hogy el kell venni az egyházi iskoláktól azt az állami kiegészítő támogatást, amellyel a keresztény diákok a világi intézményekbe járó társaikkal azonos feltételekkel tanulhatnak. Emellett éppen az utca emberének arcába ordító, foga fehérjét megvillantó Fletó volt az, aki úgy

véli, hogy „hinni a templomban” kell. Működhetnek az egyházak, ám a hit magánügy. Következésképp mindenki boldoguljon úgy, ahogyan tud. Nem létezik érték számára, főképpen akkor nem, ha az bibliai.

Klára asszony más utakon jár

Ezek után ne csodálkozzunk azon a sötétségen, amikor Klára asszony a magának beképzelt erkölcsi piedesztálról kijelenti, hogy „Orbán Viktor továbbra sem érti, hogy mitől lesz egy nemzet gazdag és sikeres a XXI. században.” És bizony milyen jó, hogy valóban másképp látja a magyarok jövőjét, mint a Dobrev!

Egészen pontosan homlokegyenest másképp. Ez a szilárd hite szabad szemmel nem látható drótkerítést húz fel a nyugat-európai, hazánkat elárasztani szándékozó szellemi fertő előtt. Nem véletlenül csalódott pozitívan bennünk, magyarokban Ferenc pápa sem, amikor az eucharisztikus kongresszus vendégeként nálunk járt. Megtalálta a feljűk már nyomokban sem fellelhető európai eszményt, amely a keresztény alapokra épült. Nem véletlenül kérte a miniszterel-

nök a tőle megszokott egyszerűséggel a szentatyától: Ne hagyja elveszni a keresztény Magyarországot!

A dékások feszt csak azt folytatják, amit kommunista szellemi elődeik

E kijelentés mögött nem a néhány szerinti hitetlenség húzódik meg, mondván, hogy Isten védelmében kellene bizakodni és nem a pápában. Sokkal inkább a mély hitet felezhetjük fel Isten gondviselésében, amelyet megvallott Krisztus földi helytartója előtt. Ferenc pápa pedig látott ezek után, tisztán látott. Innentől kezdve nem sok esélye van annak, hogy a balliberálisok szólamai között pápai idézeteket hallhatunk majd – mint ahogyan Karácsony üdvözlő plakátjai még megpróbálták kiforgatni az egyházi tanítás egységét megtestesítő egyházfői nyilatkozatokat.

Csak azok nyelik be Dobrev Klára külföldről pénzelt istentelen, egyház- és keresztényellenes mondatait, akik hozzá hasonlóan még nem tapasztalhatták meg Isten szerető jelenlétét az életükben. Tegyük hozzá sok esetben éppen a letűnt, és ma új formákban virágzó kommunizmus miatt, ahol üldöztek mindent, ami szent.

Templom az új stadion

Ja? Azért a stadionokat érintő kijelentés mellett se menjünk el szó nélkül! A figyelmesek észreveszik itthon is, külföldön is, hogy a stadionok egyre inkább nem csak a sport szentélyei, hanem a keresztények új gyülekezeti helyszínei. Több tízezren gyűlnek össze ezeken a helyeken, hogy énekel, imával, Isten jelenlétének a megtapasztalásával boruljanak le közösen a mindenható Isten nagysága előtt. A világban pedig megvallják, hogy ők Krisztus barátai. Erre a barátságra hívnak meg mindenkit, hogy a legjobb életet kínálják fel a szellemi zsákutcában kóborlóknak. Bármily meglepő, Dobrev Klárával mégiscsak egyet kell értenünk ezen a ponton: igen, valóban templomokká lesznek az új stadionok!

Gável András
Vasarnap.hu

ÚJABB SÉTA JÉZUSSAL

Egy nehéz, munkás hét után mi az egyik legjobb kikapcsolódás?

Kimenni a szabadba, szívni a napsütéses, friss levegőt, túrázni az erdőben!

Néhányunknak ez most megadott az égiek és Lóránt atya közreműködésével. Utunk célja a salzföldi Pálos kolostor romjai voltak. Nem számított az idő; nem is tudom mikor értünk az ábrahámhegyi templomhoz, ahol leparkoltunk a kisbusszal. Benéztünk a templomba (sajnos zárva volt), ahol látványos mozaik műveket csodálhattunk meg. Rövid ima után nekiindultunk a kb. 3 kilométeres útnak. Többünk haladását nordic-walking botok segítették. Gyaloglás közben beszélgettünk.

Odaérve célunkhoz, körbesétáltuk a romokat, - fotóztunk is persze -, elgondolkoztunk a középkori emberek életén, a szerzetesek mindennapjain. Ezután elfogyasztottuk elemőzsiankat. A földi táplálék után lelki is jutott nekünk: elméltünk Mária Magdolna életén. Megtérésén – Jézus hét ördögöt űzött ki belőle -, hűségén, kitartásán, amellyel Jézust még halála után sem akarta elhagyni. Azért róla elméltünk, mert a rom az 1260-as években emelt remeteségek, illetve monostorok egyike Mária Magdolnáról lett elnevezve; egész pontosan a neve: Köveskút - Szent Mária Magdolna monostor (Salföld). Elénekelünk egy szép éneket Mária Magdolnáról, imádkoztunk egy Rózsafüzéért, Miatyánkot.

A visszaindulás előtt Lóránt atya megismertetett bennünket egy társasjátékkal,

amely nemcsak a gyerekeken, hanem a felnőtteken is – bizony kifogott. Ennek ellenére nagyon sokat nevtünk – magunkon is, egymáson is. A játék neve: Igen-nem. Ezután még egy kis röplabdázás is belefért; szigorúan a fiatalabbaknak.

Visszafelé ugyanazon a gyönyörű úton ereszkedtünk a Balaton felé, amelyen felmentünk. A kis templomnál még volt idő a különleges szobrokkal ábrázolt keresztúti stációkon végigmenni. Beszálltunk a buszba és haza indultunk.

Mindannyian jól éreztük magunkat, el is fáradtunk, de fel is töltöttünk.

Nagyon várom a következő alkalmat!

Zsigmond Kinga Balatonfenyvesről

Kő András

A tér keresztje

Ferenc pápa mondta homiliájában a Hősök terén: „A kereszt sohasem divatos, de benső gyógyulást hoz”

A missziós kereszt jegyében éltük meg az eucharisztikus kongresszust. Nagy alakban jelen volt mindenütt, ahol énekelhettünk és imádkozhattunk. De gondoltunk-e arra, hogy a Kossuth téren, ahol 1956-ban vér folyt, most szentmisének lehettünk a tanúi. Minden bizonytalanság után először! Milyen spirituális szimbólummá lépett elő az esemény az ország főterén, ahol annak idején orosz golyók süvítettek, s ahol – kimondva, kimondatlanul – a tegnapi halottak lelki üdvéért is imádkozhattunk.

Minden embernek van keresztje, annak is, aki tagadja. A keresztút egy folyamat. Korzenszky Richárd bencés szerzetes idézi A hit kapuja című beszélgetőkönyvben a régi szép protestáns temetési éneket: „Elvégeztem immár pályafutásomat, / E világon való zarándoklásomat, / Megtartottam hitem, s igaz vallásomat, / Jövel Jézus Krisztus, add meg koronámat.” Akik 1956-ban a Kossuth téren meghaltak, itt kapták meg koronájukat.

Az olaszországi Castell'Arguato templomában, az oltár légtérében láttam életem legmeghökentőbb keresztjét: a hatalmas, Krisztus testével ábrázolt feszületet két oldalról feszítették ki, vékony acéldróton függött, és az alig érzékelhető légáramlattól, nem bántóan, de állandóan mozgásban volt.

Emiatt aztán nem lehetett levenni róla a tekintetet. Ugyanígy vagyok a szobám egyik falával, amelyet egyetlen kereszt díszít. Szüleim halálát követően ezt az egyetlen tárgyat kértem a családtól: azt a keresztet, amelyre apám és anyám egyszerre tették rá a kezüket, amikor összeházasodtak az enyingi templomban.

Ezért aztán ha ránézek a keresztre, mindig itt vannak velem.

Pilinszky János gondolatai jutnak eszembe: „Egy ember élete, életünk kívülről nézve vízszintes vonalnak hat, mely a születés pillanatától a sírig ér. Életünk valószínű realitása azonban magasság és mélység függőleges síkján zajlik le, pontosabban: egyszerre két síkon, vagyis a »kereszt realitásában«.

Most itt van Ferenc pápa mondata, hogy „a kereszt... benső gyógyulást hoz”. Hogyan értelmezhetjük ezt a gondolatot? A gyógyulás első fázisa az, hogy kiadjuk magunkból azt, ami fáj. A gyógyulás tehát annyit jelent, hogy ismét teljes életet élhetünk: lelkiismeret-furdalás, szégyelnivaló, fájdalom és töredelem nélkül. Persze minden gyógyulás rendkívül rögzös. És nem rövidtávú, hanem maratoni. Jót tesz a léleknek, ha időnként kitárulkozik, és engedi, hogy megjelenjenek a gyógyulás folyamatai, például a könnyek vizei. Seneca szerint a gyógyulni akarás a gyógyulás fontos eleme. Ha egyetértünk Ferenc pápa állításával, akkor mondhatjuk, hogy a hívő ember számára a legmélyrehatóbb gyógyulás a keresztből fakad. A kereszt kegyelméből.

Akhilleusz, a legnagyobb görög hős könnyen lehetett bátor: születésekor az anyja bemártotta a Styx vizébe, és ennek köszönhette, hogy sértetlen maradt. Nem így az ember, akinek cipelni kell élete batyuit. A horizontálisban elnyúló szenvedés vertikális értelmet kap, mert fölfelé mutat.

„Életünk, létünk... kétsíkú, kétdimenziójú – folytatja Pilinszky. – S mégis: azáltal, hogy keresztre verve élhetünk és halhatunk, létünk – ... reménységgel és megváltással teljes.”

A Kossuth téri kereszt többre emlékeztetett, mint Krisztus halálára. Gyógyította a lelkünk fájdalmát, amit 1956-ban itt meghalt honfitársaink iránt éreztünk vagy érzünk.

(Átvétel a Magyar Hírlaptól. A szerző újságíró.)

Kávékrémes-

diós süti

Buzsáki Ági konyhájából

Hozzávalók:

Tészta

6 db tojás
14 dkg cukor
14 dkg dió (darálva)
5 csepp rumaroma
1 csomag sütőpor
1.5 evőkanál finomliszt

Krém

25 dkg vaj
2 db tojássárgája
20 dkg porcukor
1 csomag vaníliás cukor
6 teáskanál instant kávé
3 ek tej
15 dkg dió (felaprítva)
Tetejére
20 dkg étcsokoládé
1 tk vaj

Elkészítés:

Tészta

A tojások fehérjéből kemény habot verünk, majd a

cukrot és a tojások sárgáját is beledolgozzuk.

A diót, a sütőport és a lisztet összekeverjük, és beleforgatjuk a habba, egy pici rumaromával ízesítjük.

Sütőpapírral bélelt tepsibe öntjük, és tűpróbáig sütjük.

Krém

A vajat kikavarjuk, majd apránként hozzáadjuk a porcukrot és a tojások sárgáját, és szép habosra keverjük. A vaníliás cukrot és a kávéport a tejjel simára kavарjuk, majd óvatosan beledolgozzuk a vajmas masszába. Majd a vágott diót is belekeverjük, és ha a tészta is kihűlt, akkor kettévágjuk, a két lap közt megkenjük, valamint a tetejét is, majd a hűtőbe tesszük egy picit, míg el nem készül a csokimáz.

Tetejére

A csokoládét felolvasztjuk, a vajat is hozzáadjuk, majd bevonjuk vele a süteményt, majd a hűtőbe tesszük, míg meg nem dermed, vagy fel nem szeleteljük.

Sütés hőfoka: 180 °C

Sütés módja: alul-felül sütés

Sütés ideje: 30 perc

Gluténmentes változatban el lehet készíteni kukorica- vagy rizsliszttel is.

Örömhír Szőlősgyőrökből

Hálás szívvel köszönjük az ötlet megálmodójának, Lóránt atyának, a pályázatírónak ifjabb Jelenka Györgynek, akik nélkül ez a „nagy dolog” nem valósulhatott volna meg.

Mint azt már korábbi hónapban hírül adtuk, a megüresedett egyházi ingatlanból közösségi ház megvalósítása volt a cél. Szerencsések vagyunk, hogy éppen abban az időben pályázati lehetőség volt a Magyar Falu Program keretén belül. Lóránt atya úgy gondolta, hogy ezt meg kell próbálni, annak árán is, hogy így csúszik az elkészítése, de lehetőség lenne pénzhez jutni.

Minden előírásnak megfeleltünk! Köszönet a Bírának is, akik elfogadták pályázatunkat, és ezáltal 22.145.629 Ft-hoz juttatták Szőlősgyőröket! Nekik is hálásak vagyunk. Az Egyház múltjában és jövőjében a legnagyobb beruházás lesz.

A szakemberek munkájához adjon a Jóisten nagyon jó erőt, egészséget, hogy az előírt időpontig el tudják készíteni az elvállalt munkákat. Bővebben majd később a munkálatok során, ha lehetőséget kapok. Remélem mindnyájan örülünk, és kíváncsian várjuk a felújított ingatlant.

*Ballérné Marika
Szőlősgyőrök*

NOVEMBERI PROGRAMOK:

November 3. Mozi: Megmentőm a Fény

November 5. Olvasókör

November 10. Mozi: Bakhita

November 12. Felnőtt katekézis

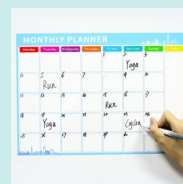
November 13. Ministránsok kirándulása

November 17. Mozi: Popielusko I. rész

November 20. Nemzeti Színház

November 24. Popielusko II. rész

A vetítések este 6 órakor kezdődnek!

Jó étvágyat kívánunk!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520